

*Nhật ký trưởng thành
của đứa trẻ ngoan*

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

*Trương Vân
Dịch giả Hà Linh*

 NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

*"Mọi thứ tôi có, mọi thứ tôi có thể
làm, đều là nhờ vào cha mẹ tựa
những thiên thần của tôi."*

Lincoln

*"Trên Trái đất này, không có
món quà nào ngọt ngào bằng tình
yêu thương của người cha dành cho
con mình."*

Cicero

*"Mọi niềm vinh quang và tự
hào trên thế giới này đều tới từ
những người mẹ."*

Gorky

NHẬT KÝ TRƯỞNG THÀNH CỦA ĐỨA TRÉ NGOAN

**Cha mẹ không phải
người đẩy tớ của tôi**

The original title: 好孩子成长日记 - 爸妈不是我的佣人

The author: 张勤

Vietnamese translation copyright © 2021 by Minh Thang Bookshop - Minh Tan Culture Limited Company.

Tác phẩm: Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan
- Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Tác giả: Trương Cần

Công ty TNHH Văn hóa Minh Tân - Nhà sách Minh Thắng giữ bản quyền xuất bản và phát hành ấn bản tiếng Việt trên toàn lãnh thổ Việt Nam.

Mọi hình thức xuất bản, sao chụp, phân phối không được sự đồng ý của Công ty TNHH Văn hóa Minh Tân - Nhà sách Minh Thắng đều là bất hợp pháp và vi phạm Luật Xuất bản Việt Nam, Luật bản quyền Quốc tế và Công ước Bảo hộ Bản quyền Sở hữu Trí tuệ Berne.

Mọi ý kiến đóng góp và liên hệ xin gửi về:

Phòng Biên tập minhthangbook

Địa chỉ: 808 Đường Láng - Đống Đa - Hà Nội

Điện thoại: 024.3 775 5620 - 024.3 999 7777

Email: minhthangbooks@gmail.com

Website: nhasachminhthang.vn

facebook.com/nhasachminhthang808duonglang/

Liên hệ mua hàng zalo: 093 232 1719 - 091 226 9229

*Nhật ký trưởng thành
của đứa trẻ ngoan*

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

TRƯƠNG CẦN

Dịch giả: Hà Linh

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Mục lục

- ♦ Yêu công việc của bản thân 7
- ♦ Người mẹ ấm áp 10
- ♦ Kỷ lục của tình mẹ 13
- ♦ Người mẹ tạo nên kỳ tích 16
- ♦ Tình cha lặng lẽ 19
- ♦ Nhật ký của cha 21
- ♦ Cái liếc nhìn nơi ngã rẽ 24
- ♦ Đôi giày vải 26
- ♦ Tình yêu của cha 29
- ♦ Cái tên của kỳ tích là tình cha 31
- ♦ Đường parabol sinh mệnh ... 33
- ♦ Người cha đưa gạo 36
- ♦ Hũ canh nóng từ mẹ 38
- ♦ “Lời nói dối” của mẹ 41
- ♦ Cảnh tượng bi tráng 43
- ♦ Món quà tặng mẹ 45
- ♦ Bó hoa tặng mẹ 47
- ♦ Trận đấu kỳ diệu 50
- ♦ Người cha dưỡng kiem lời 53
- ♦ Làm tất cả vì con 56
- ♦ Sự khoan dung của cha 60
- ♦ Người mẹ đặc biệt 62
- ♦ Sự cố vũ giã đơn 65
- ♦ Trước buổi biệt ly 68
- ♦ Bữa trưa chan chứa tình yêu thương 70
- ♦ Thể hiện sự cảm ơn 72
- ♦ Số tiền nặng trĩu tình cha 74
- ♦ Việc của mình tự mình làm ... 78
- ♦ Mẹ và con 81
- ♦ Mẹ đều thích ăn đầu cá 84
- ♦ Món quà của mẹ 86
- ♦ Chiếc ghế cao của mẹ 89
- ♦ Tình yêu giúp con người trưởng thành 92
- ♦ Người mẹ mang nhiều gai 94
- ♦ Bó cỏ tóc tiên trắng 98
- ♦ Chỉ cần 7 ngày ấm áp 101
- ♦ Một con cò 105

Lời mở đầu

Sách là người bạn thân thiết trên con đường trưởng thành của trẻ, cũng là một phương pháp tốt để trẻ học tập kiến thức mới. Mỗi sự vật trên thế gian này đều có vị trí, vai trò khác nhau và con người cũng không ngoại lệ. Có thể ngoại hình của bạn không xuất sắc, có thể bạn cũng chẳng thông minh hơn người, nhưng hãy ghi nhớ, bạn chính là bạn, là độc nhất vô nhị, là cá thể riêng biệt trên thế giới này. Bạn cần tin rằng: “Trời sinh ta ắt có chỗ dùng”. Vì vậy, hãy sống tốt, chân thực với bản thân mình, chắc chắn bạn sẽ tạo nên một tương lai rực rỡ!

Tuổi thiếu niên là thời kỳ tươi đẹp nhất trong cuộc đời mỗi người, cũng là giai đoạn quan trọng hình thành và phát triển tính cách, quan niệm giá trị, thái độ đối nhân xử thế, phương thức tư duy. Trong giai đoạn này, bố mẹ nên chú trọng rèn luyện lối sống và thói quen học tập tốt cho trẻ, để trẻ tự hình thành tư duy khắc phục khó khăn, từ đó xây dựng mục tiêu và động lực phấn đấu.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Vì thế, rèn luyện thói quen đọc sách ngay từ khi còn nhỏ không những bồi dưỡng tình cảm cho trẻ mà còn mở rộng kiến thức, khai sáng trí tuệ, giúp trẻ trở nên ưu tú hơn. Hiểu được điều đó, bộ sách **Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan** gồm mười cuốn đã được biên soạn dành riêng cho trẻ. Mỗi cuốn sách là một chủ đề, mang tới rất nhiều câu chuyện thú vị, ý nghĩa về: Việc học không hề đáng sợ, cần dũng cảm đối diện khó khăn, xây dựng thói quen tốt, không phụ thuộc vào, làm người trung thực,... tạo cho trẻ những góc nhìn đa dạng về: học tập, tinh thần lạc quan, hiểu thuận, sự tự tin... để từng bước thay đổi nhận thức, hình thành thói quen tốt đẹp, sống hết mình.

Mong rằng bộ sách này sẽ là người bạn tốt đồng hành cùng trẻ, giúp các bạn nhỏ không ngừng trưởng thành, bước tới nấc thang thành công!

Danh ngôn cuộc sống

Mối quan hệ giữa con cái và cha mẹ không tốt thì không thể làm người, con cái không nghe theo ý cha mẹ thì không thể làm con.

Mạnh Tử

YÊU CÔNG VIỆC CỦA BẢN THÂN

Khi Puzo 15 tuổi, cha cậu, khi ấy là trợ lý trưởng đảo Sicilia, bị bệnh qua đời. Sau khi chôn cất cha, mẹ đưa Puzo cùng hai em gái tới nhờ cậy người cậu ở Roma.

Gia đình người cậu cũng không giàu có, sắp xếp cho bốn người bọn họ xong cũng không có dư tiền để cho Puzo đi học, dành cho cậu tới quán rượu làm phục vụ kiếm tiền. Ba năm sau Puzo trở thành một thanh niên cao ráo đẹp trai.

Một buổi tối về nhà, Puzo nói với mẹ rằng mình không muốn làm nhân viên phục vụ nữa, mẹ hỏi tại sao, cậu kể lại việc gặp phải ở quán:

Khi rót rượu cho khách, cậu không cẩn thận để rượu bắn vào người đó, không chỉ bị mắng mà người khách đó còn tát cậu một cái. Quản lý cũng mắng cậu một trận, cảnh cáo còn tái phạm nữa thì đuổi việc. Puzo nói không muốn tới đó nữa, không chịu sự sỉ nhục của họ nữa.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Mẹ nghe xong, nghiêm nghị nói: “Con nói lời này thì đáng ăn một cái bạt tai!”. Puzo sững người, không ngờ mẹ không những không thương cậu mà còn trách mắng cậu, cậu muốn khóc.

Mẹ cậu nói tiếp: “Con chỉ nghĩ tới bản thân, con có nghĩ tới người khách đó không? Có thể anh ta chỉ có một bộ quần áo đẹp, lại đang bàn công việc quan trọng mà bị con làm hỏng lại không tức giận sao? Nếu con là nhân viên phục vụ tốt thì sẽ không để việc đó xảy ra. Để xảy ra việc như vậy vì con chưa từng nghĩ mình sẽ làm tốt công việc này”.

Một buổi trưa, Puzo đang làm việc, ngẩng lên thấy mẹ tới, định lên tiếng thì mẹ cậu đặt ngón tay lên môi ra hiệu đừng nói gì, sau đó làm như không quen biết cậu ngồi xuống, nói nhỏ hãy đối xử với mẹ như với những người khách khác.

Mẹ cậu cũng gọi đồ như khách hàng bình thường. Cậu phục vụ nhưng vừa vụng về vừa hoảng loạn, khi mang món cuối cùng lên thì lại làm đổ ly rượu.

Mẹ nhìn cậu: “Con cảm thấy làm phục vụ thì rất mất mặt? Mẹ thấy con lén lút như trộm cắp, như vậy mới là mất mặt, con có biết không?”. Mẹ Puzo nói lớn rồi thất vọng bỏ đi. Puzo đứng đó, trái tim run rẩy, nước mắt chảy ra.

Buổi tối về nhà, mẹ ôm lấy Puzo nói: “Con trai, mẹ xin lỗi, sáng nay mẹ làm quá đáng rồi, mẹ xin lỗi!” rồi nói tiếp: “Con trai, con phải trân trọng công việc của con làm. Con không được cảm thấy mình thấp kém, trong tim con phải nghĩ mình như một vị vua”. Puzo cười, nói với mẹ: “Nhưng con chỉ là một nhân viên phục vụ tầm thường thôi”.

Mẹ nói: “Đúng, con là nhân viên phục vụ, nhưng nếu con làm một cách tốt nhất thì con sẽ trở thành vua của các nhân viên phục vụ!”.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Mẹ vỗ vai cậu: “Con trai, từ ngày mai, con hãy thử làm với một thái độ khác, được không?”. Sau đó thái độ làm việc của Puzo đã thay đổi. Dần dần mọi người thích cậu, nhiều khách tới đều chỉ đích danh cậu phục vụ. Có khi đi trên đường có người gặp cũng chào cậu, cậu cảm thấy đường như cả Roma này đều biết tên cậu.

Một hôm, khi Puzo đang bận rộn tiếp đón khách hàng, mẹ cậu bước vào, tay cầm một bó hoa tươi, đặt vào tay cậu, cười và nói: “Con trai, chúc mừng sinh nhật 20 tuổi của con. Hôm nay con đã thực sự trở thành vua của ngành ẩm thực Roma rồi”.

Về sau, Puzo đã mở được khách sạn Gloria, thực sự đã trở thành vua của ngành kinh doanh ăn uống ở Roma.

Tại lễ khánh thành khách sạn, Puzo hài hước nói với người mẹ tóc hoa râm của mình: “Một người mẹ muốn con trai lười nhác, tự ti của mình trở nên chăm chỉ, tự tin, không cần phải làm quá nhiều, chỉ cần mắng mỏ anh ta trước mặt mọi người là đủ rồi”.

Bài học trưởng thành

Một người dù làm ngành nghề gì, dù ở vị trí nào, đều nên yêu thích công việc của mình. Chỉ có tình yêu, niềm đam mê với công việc mới giúp chúng ta làm tốt được. Ở cương vị nào thì cũng nên làm một người có trách nhiệm. “Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên”, chỉ cần bạn làm tốt việc của mình thì đều có thể đạt được sự nghiệp lớn.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Danh ngôn cuộc sống

Khi bạn nhìn vào mắt của một người mẹ, bạn sẽ biết được tình yêu tinh khiết nhất mà mình có thể tìm thấy trên trái đất.

Mitch Albom

NGƯỜI MẸ ẤM ÁP

Buổi chiều, chồng Phương chụp cho cô và con gái mình một bộ ảnh.

Trong ảnh, cô con gái 5 tuổi nằm ngủ mà chân tay giang rộng, giống như con mèo nhỏ giờ nhanh múa vuốt, và cũng giống một bé búp bê ngây thơ.

Điều khiến Phương ngạc nhiên đó là người phụ nữ trong ảnh, nằm nghiêng người trên tấm ga giường màu hồng tím điểm những giọt mưa màu bạc, đầu tựa lên gối, lưng ở mép giường, cơ thể cong lại, tay vươn ra bảo vệ cô con gái nhỏ. Mái tóc đen dài buông bên mép giường, dáng ngủ của người phụ nữ ấy thật đẹp trong chiếc váy ngủ màu xanh.

“Đây là mình sao?”, Phương nghĩ bụng, bỗng nhiên không nhận ra chính mình nữa.

Nết ngủ của cô trước kia vẫn là chuyện cười của mọi người.

Hồi học mẫu giáo, hầu như ngày nào cũng có một bạn ngủ bên cạnh cô bị đá tới khóc. Khi 9 tuổi, sáng dậy, mọi người phát hiện em gái họ tới chơi lại co mình một góc ghế sofa, nước mắt giàn giụa nói: “Chị họ đá cháu...”. Năm thứ 2 đại học, cả phòng ký túc xá giật mình

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

tỉnh giấc vì tiếng “bịch”, chỉ có mình cô rơi dưới đất thì vẫn ngủ say. Có uy tín nhất đương nhiên là chồng cô, lúc nào cũng về bắt lặc: “Lần đó khi chúng tôi leo núi...” Phương liền chạy tới bịt miệng chồng lại.

“Từ bao giờ mà mình nằm cong lại như cánh cung vậy nhỉ?”. Phương cố nhớ lại, chắc là từ khi có con: Một cục thịt đỏ hồng nhỏ bé, nhẹ bẫng, mềm như bông, nhưng lại khóc khóc cười cười, một thiên thần nhỏ xuống nhân gian, người lớn không để ý một chút là có thể sẽ trở lại thiên đường ngay. Hiểu quá rõ về nét ngủ xấu của mình, sợ sẽ đè phải con, dù có mệt thế nào, ngủ có say thế nào, thì dáng ngủ của cô luôn tỉnh táo, lúc nào cũng căng như dây đàn. Trong lúc mơ đôi khi trở mình là tỉnh lại ngay. Sáng hôm sau, sau cả một đêm giữ một tư thế nằm khiến cô đau hết lưng.

Cô không biết ngủ mà cũng vất vả như vậy, đây là cảm giác sau khi cô có con gái.

Con gái cô cũng nhận được “chân truyền” của cô, khi 1-2 tuổi, lúc ngủ đã lấy bụng làm tâm, tự động xoay tròn. Tới 3-4 tuổi không thích nằm ở nôi chật chội, nhất định đòi lên giường lớn, lên tới giường thì độ chiếm tới $\frac{3}{4}$ cái giường.

Cô thì bị dồn ép cuối cùng chỉ còn một chỗ chật hẹp gần mép giường, không thể để mình rơi, cũng lại sợ không chặn kỹ con sẽ lọt xuống. Cơ thể liền cong lại như hình cây cung, hai tay giơ ra bảo vệ con, cho dù là trong giấc mơ cũng phải là thiên sứ bảo vệ trong truyện cổ tích.

Người mẹ nào cũng vậy, cô cũng như thế. Con gái của cô sau này cũng sẽ như vậy. Phụ nữ sinh con, rồi con cái lại tiếp tục sinh con, tất cả bà mẹ trên thế gian đều đi qua cùng một con đường.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Bài học trưởng thành

Khi người phụ nữ trở thành mẹ, dường như họ liền có thứ siêu năng lực nào đó, dốc sức bảo vệ đứa con của mình. Khi chúng ta cất tiếng khóc chào đời là bắt đầu đắm chìm trong tình yêu thương của mẹ. Chúng ta lớn lên trong vòng tay mẹ, mưa gió trắc trở hay mọi khổ nạn tới đều không phải sợ, vì nhất định có người mẹ yêu thương mình đang đứng phía sau cho ta một bầu trời quang đãng. Tình yêu của mẹ là vô điều kiện, mẹ đem tới cho con cái mọi thứ tốt đẹp nhất không màng tới bản thân, bởi mẹ luôn đặt con lên hàng đầu. Tình mẹ là bao la, bất chấp tất cả, trả cái giá đắt nhất, nội tâm chân thành, tình yêu tồn tại vĩnh cửu. Tình mẹ là sự tỉ mỉ, mẹ quan tâm chở che cho con mọi bề. Mong cho những người mẹ trên thế gian đừng quên giữ một phần tình yêu yêu chính bản thân mình. Mong cho những đứa con trên thế gian đừng quên báo đáp tình yêu thương vô bờ của mẹ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

■ -----

■ -----

■ -----

■ -----

■ -----

Danh ngôn cuộc sống

Những người làm cha làm mẹ không quan tâm tới công lý, cái họ muốn là sự yên bình và hạnh phúc cho con cái của mình.

Bill Cosby

KỶ LỤC CỦA TÌNH MẸ

Tập đoàn mỗi năm đều tổ chức hội thể thao cho công nhân viên, năm nay cũng không ngoại lệ.

Ngày hội thể thao năm nay, Minh Lan đại diện cho công ty con thi chạy 2000 mét nữ. Do công ty con rất thiếu nhân viên nữ, nên Minh Lan dù mới đi làm trở lại sau kỳ thai sản không lâu cũng phải tham gia thi đấu vì vinh dự của công ty con.

Khi Minh Lan xuất hiện trước mặt mọi người, có người bắt đầu lo lắng cho thắng lợi rồi, vì thân hình của cô nặng nề hơn nhiều so với trước khi có con. Rồi nhìn sang các cô gái trẻ tuổi của công ty con khác, rất khó tưởng tượng cô có thể chạm được tới chức quán quân. Nhưng mọi người vẫn nhiệt tình cổ vũ cho cô.

Cuộc thi dường như có chút vấn đề trong việc sắp xếp nên không bắt đầu thi chạy 2000 mét nữ theo đúng giờ quy

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

định, ngay cả Minh Lan cũng bắt đầu cảm thấy nôn nóng, chốc chốc lại nhìn đồng hồ.

Sau khi hoãn hơn nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng cuộc thi đã bắt đầu. Điều khiến mọi người bất ngờ đó là Minh Lan nhanh chóng bứt lên dẫn đầu, đây là chạy dài mà, sao có thể bắt đầu kiểu đó chứ!

Rồi sau đó điều khiến tất cả bất ngờ hơn đó là tốc độ của cô càng ngày càng nhanh, bỏ xa các cô gái mảnh mai khác ở phía sau, khoảng cách cũng ngày một xa dần. Cho dù như vậy thì dường như Minh Lan vẫn chưa hài lòng về thành tích của mình, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ sau đó lại tăng tốc về phía trước.

Cứ như thế, trước ánh mắt kinh ngạc cùng tiếng hò reo của mọi người, Minh Lan từ đầu đến cuối luôn dẫn đầu, bỏ xa các vận động viên khác hết vòng này tới vòng khác, cho tới khi cô ấy tới đích, mọi người cũng quên luôn phải ra đón cô. Khi mọi người chuẩn bị tiến đến thì cô chỉ xua tay: “Con tôi chắc là tỉnh rồi, nhất định là rất đói, tôi phải về cho con bú”.

Rồi cô gái vừa chạy dài với tốc độ kinh người, vẫn không dừng bước, tiếp tục chạy về nhà.

Các bạn đồng nghiệp nhìn nhau cười, trong lòng vô cùng cảm động. Thì ra cô ấy chạy nhanh như vậy chỉ vì con cô ấy đang chờ sữa.

Sau đó mới biết, thành tích chạy của Minh Lan đã phá kỷ lục mười mấy năm của tập đoàn trong cự ly chạy 2000 mét nữ. Đường nhiên nhiều người không biết ý nghĩa sâu xa của nó, chỉ những đồng nghiệp của cô mới hiểu, đó là sức mạnh lớn lao xuất phát từ tình mẫu tử giúp cô giành được thắng lợi đó, và kỷ lục ấy cũng là kỷ lục về tình mẫu tử tuyệt đẹp.

Bài học trưởng thành

Một người mẹ mới sinh con đã phá vỡ kỷ lục chạy 2000 mét trong mười mấy năm của cả tập đoàn, những người cổ vũ cho cô cuối cùng mới biết thì ra là cô muốn tranh thủ thời gian về nhà cho con bú. Mọi người đều cảm động vì điều đó, sức mạnh của tình mẫu tử mạnh tới mức có thể khiến người ta quên đi mệt mỏi, quên đi đau đớn và bi thương, đón lấy thắng lợi kỳ diệu. Có lẽ là một người mẹ, mỗi khi con mình gặp nguy hiểm, thật sự có thể không bận tâm tới mọi thứ, không có gì có thể ngăn cản cô bảo vệ con mình. Thắng lợi của cuộc thi chạy này là thắng lợi của tình mẫu tử, phá vỡ kỷ lục, cũng khiến mọi người cảm động. Tình mẫu tử là thiêng liêng, không chút vụ lợi, chúng ta hãy cảm ơn những người mẹ, cảm ơn họ đã đem tới cho chúng ta một thế giới tuyệt vời và ấm áp.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

- -----
- -----
- -----
- -----
- -----

Danh ngôn cuộc sống

Có hai nụ hôn không thể quên trong cuộc đời, là nụ hôn đầu tiên trao cho người yêu và nụ hôn cuối cùng của mẹ.

Ngạn ngữ Tây Ban Nha

NGƯỜI MẸ TẠO NÊN KỶ TÍCH

Một tích tắc là bao lâu? Các nhà khoa học cho chúng ta biết, một tích tắc là 0.018 giây.

Chúng ta thường dùng ngày tháng năm để đo lường thời gian, chỉ có mẹ là dùng tích tắc để đo thời gian mình ở cùng con cái.

Buổi trưa ngày 5 tháng 9 năm 2005, như mọi ngày, Trần Phương Anh đưa con gái Thanh Nga tới trường.

Từ nhà tới trường tiểu học phải đi qua một cây cầu có đường tàu hoả, phía dưới cầu là một cái cống thoát nước ẩm thấp. Liên tục mấy ngày liền trời đổ mưa, dưới cống đọng rất nhiều nước, Trần Phương Anh dẫn con đi theo bậc thang để lên cầu. 12 giờ 35 phút, trên đường ray có một đoàn tàu chở hàng rất dài đang đỗ, vừa hay chắn ngang đường đi học của Thanh Nga. Nếu muốn vòng qua đoàn tàu thì có lẽ phải đi xa hơn mười phút.

Thanh Nga quyết định chui phía dưới đoàn tàu, em cười vẫy tay với mẹ “tạm biệt mẹ” rồi chạy về phía tàu hoả. Em vừa chạy vừa quay lại nhìn mẹ, vì thế em cho chân và người xuống dưới tàu hoả trước. Đúng lúc đó thì đoàn tàu khởi động.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Toàn thân Thanh Nga cứng đờ, không động đậy được dưới găm tàu. Em còn chưa chui qua hết, mà bánh tàu hoả có thể sẽ chèn qua ngực em.

Trần Phương Anh đang đứng cách chỗ con gái vài mét. Cô không có thời gian để suy nghĩ, dùng tốc độ như tên bắn chạy về phía con gái đang ở khoảnh khắc sinh tử. Lực chạy của cô quá lớn, cô không thể kéo con gái ra khỏi đường ray, mà cả hai cùng lăn xuống dưới găm tàu.

Không có bất cứ sự do dự nào, Trần Phương Anh dùng thân mình đè con gái phía dưới. Cô đập đầu xuống mặt đá rậm giữa những thanh gỗ đường ray, mặt mũi tím bầm, nhưng cô không cảm thấy gì cả. Những thanh sắt và móc sắt giữa các toa tàu cọ qua lưng cô, máu bắt đầu thấm qua chiếc áo mỏng, cô cũng không cảm thấy gì hết. Chân phải trong lúc vội vã đã đập phải găm toa tàu gãy xương, cơn đau thấu xương đó cô cũng không cảm nhận được. Trong lòng cô là một nỗi đau nhói tim gan khác – tính mạng của con gái cô đã được an toàn, nhưng tay phải không kịp rụt vào đã bị bánh xe chèn qua.

Tàu hoả chạy càng ngày càng nhanh, càng ngày càng xa. Trần Phương Anh đứng dậy, công con lên lưng, một tay đỡ cánh tay gãy của con gái, chạy xuống cầu.

Chạy được mấy bước cô mới phát hiện tư thế của mình không ổn, sau đó cơ thể không kiểm soát được mà ngã ra đất, thì ra chân phải của cô gãy rồi.

Trần Phương Anh cố gắng hết sức ngã sao cho con gái ngã trên người mình. Cô thì vẫn luôn giữ cánh tay gãy của con giơ lên cao, cô sợ làm bẩn tay con.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Một giờ sau, hai mẹ con Trần Phương Anh được chuyển tới bệnh viện lớn. Lưng cô bị tổn thương diện tích rộng, chân phải gãy xương, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng. Con gái cô ngoài gãy xương cổ tay ra toàn thân gần như không có vết thương gì...

Ngày 14 tháng 6 năm 2005, vận động viên điền kinh Jamaica đã lập kỷ lục thế giới mới chạy 100 mét trong 9 giây 77, khi đó tốc độ phản ứng chạy của anh đạt thành tích kinh người 0.15 giây.

Ngày 5 tháng 9 năm 2005, bên cạnh đường ray tàu hỏa, một người phụ nữ bình thường chỉ dùng thời gian một tích tắc đã hoàn thành toàn bộ quá trình bắt đầu chạy và chạy lao đi.

Tên của người phụ nữ bình thường này có lẽ sẽ không được người đời nhớ đến, tuy cô đã tạo nên kỳ tích mà bản thân mãi mãi không thể tạo nên lần nữa – tốc độ và phản ứng chạy vượt xa kỷ lục thế giới. Thế nhưng, một cái tên khác của cô sẽ được mọi người nhớ mãi, chính là – người mẹ.

Bài học trưởng thành

Một tích tắc bằng 0.018 giây. Người mẹ trong câu chuyện chân thực này khi tính mạng con mình bị uy hiếp, đã dùng tốc độ hơn cả vận động viên lập kỷ lục thế giới cứu được con mình, tất cả đều dựa vào bản năng. Tình yêu của người mẹ sao có thể vĩ đại như vậy!

Danh ngôn cuộc sống

Tấm lòng của người cha là một tuyệt tác của tạo hóa.

Abbe' Pre'vost

TÌNH CHA LẠNG LẼ

Tết học cuối cùng chán nản, cùng với tiếng giảng của giáo viên và tiếng sấm liên hồi ngoài trời, sự chán nản cứ thế tiếp tục. Ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa lớn đang vô tình đổ xối xả xuống mặt đất, bên cạnh là những tiếng rì rào của các bạn – họ sợ mưa lớn!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Nhật Minh như ngồi trên đống lửa. Nhìn ra những chiếc ô tô xếp hàng phía xa nơi cổng trường, cậu rất lo lắng, thật mong ông ấy đừng tới! Giáo viên đã giảng những gì cậu cũng không nhớ nữa, thực tế là căn bản cậu không nghe được gì. Khi nhìn lại ra ngoài cửa sổ, cũng may, ông ấy không tới. Nhật Minh thở phào nhẹ nhõm...

Tiếng chuông hết giờ vang lên, Nhật Minh khoác ba lô, chạy như bay ra khỏi lớp, lao đi trong màn mưa. Quay lại nhìn cổng trường, các bạn lần lượt chui vào những chiếc ô tô sang trọng, tiếng động cơ dần bao trùm lên suy nghĩ của cậu... “Con trai!” một giọng nói như tiếng sấm kéo Nhật

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Minh sực tỉnh khỏi “giấc mộng”, giọng nói quen thuộc này... Không! Nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, cha đến rồi! Ông cầm một chiếc ô cũ kỹ, một tay dắt chiếc xe đạp cũng cũ không kém, những vết gỉ sét trên chiếc xe cũng giống như nếp nhăn trên gương mặt ông, chẳng theo một quy tắc nào. Ông nở nụ cười, cho dù rất hiền hậu, nhưng lại khiến con trai cảm thấy toàn thân không thoải mái. “Cha đến muộn, xin lỗi con, mau cầm lấy ô, cha đưa con về.” Ông từ tốn nói. Rất nhiều chiếc ô tò chạy qua, Nhật Minh cảm nhận được, các bạn trên xe chắc chắn đang nhìn ông và chiếc xe đạp cũ kỹ với ánh mắt coi thường. Cậu cảm thấy cơn đau từ sự nóng rát trên mặt... Cha cậu dường như cũng biết điều gì đó, lấy ra một tờ tiền cũ nát, đưa tới tay con trai: “Cha còn có việc phải đi trước, con tự đi xe về nhé.” Nói rồi ông lên xe, rời đi trong cơn mưa với âm thanh lạch cạch lạch cạch phát ra từ chiếc xe. Nơi ông đi qua chỉ có những giọt nước mưa chẳng chịt và đầu điều thuốc đang bốc khói, con trai biết ông không bao giờ hút thuốc...

Một dòng chảy ấm nóng dâng lên trong tim cậu. Có người nói, trồng cây chuối sẽ có thể ngăn nước mắt chảy ra, nhưng nước mắt của cậu đã không thể kiềm chế nữa rồi, hai mắt nhoà đi, đó là cha của cậu mà! Sự nghèo khó không thay đổi được tình cha con sâu đậm! Nhật Minh chạy nhanh tới đuổi theo cha, ôm chặt lấy cha, hai trái tim nóng ấm như làm tan chảy mọi thứ...

Bài học trưởng thành

Sự nghèo khó không thay đổi được tình cảm cha con sâu đậm.
Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Dù cuộc sống có gian nan thế nào, cha cũng luôn ở bên con, mãi mãi bảo vệ con mình.

Danh ngôn cuộc sống

Bạn không cần phải đắn đo phân tích cha chúng ta là người như thế nào vì lúc nào lòng cha cũng thật vĩ đại.

Anne Sexton

NHẬT KÝ CỦA CHA

Con đã tới với thế giới này rồi!

Đã nói bao nhiêu lần rồi, đi là phải có tương đi chứ, sao cứ bám vào chân tường mà đi thế? Vào đây ngồi yên một lúc nào, cứ đi qua đi lại trong phòng thế không chóng mặt à?

Ngủ gì đấy? Nhất định là đói rồi phải không, tự lấy đồ ăn đi, ở trên bàn kia. Xem con làm sao lấy được, thông minh đấy, trèo lên ghế rồi trèo lên bàn, ây dà, cẩn thận chứ.

Đúng, không được hút thuốc, trà cũng không được uống, uống sẽ mất ngủ, sữa đậu nành thì uống được. Sao, muốn uống mà không dám uống à? Chắc lại nhớ tới chuyện không vui đó chứ gì...

Đấy là cha không tốt, nhưng cũng là “trong cái khó ló cái khôn” thôi mà. Khi ấy con 6 tháng tuổi, mẹ con lại phải trực đêm, con không có sữa bú, đương nhiên sẽ khóc, con khóc là cha cuống cuống pha sữa bột cho con. Nhưng con bú một bình chỉ mất 10 phút, rồi lại khóc đòi ăn tiếp. Cha lại pha thêm cho con. Nhưng cha chưa kịp nhắm mắt thì con lại khóc, khóc đến nỗi cha vừa cuống vừa rối, thế là dứt khoát pha hết cả nửa túi sữa bột. Lần này thì ổn, con nằm im ngủ cả đêm. Nhưng đến hôm sau sao con không muốn ăn cái gì hết nữa? Làm cha và mẹ

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

sợ muốn chết, cuống cuống đưa con đi viện, bác sĩ nói bị rối loạn tiêu hoá. Aiz, mẹ con hiểu ra chuyện gì, liến mảng cho cha một trận.

Sorry, con trai.

Ăn đi, ăn từ từ thôi, đừng để bị ghen. Cha buồn ngủ rồi...

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa phiền phức. Chắc lại là ông chú quét dọn toà nhà ký túc xá, ngày nào cũng vào lúc này ông quét tới cửa là sẽ gõ vài cái. Ông ấy có ý tốt, sợ cha ngủ quá đà. Hôm nay sao ông ấy gõ mãi vậy nhỉ? Tội tội vàng mặc áo vào ra mở cửa, ông ấy thấy cha thì chỉ xuống đất nói: “Cậu nói xem có thú vị không, cái thứ này cứ lòng vòng nhảy múa trước cửa nhà cậu, tôi đá mà nó cũng không muốn chạy...”

“Là ông đập chết nó sao?”

“Cậu sao vậy?”, ông chú nhất định là thấy mặt cha đáng sợ lắm.

“Ông!”

Cha thật muốn đá cho ông chú ấy mấy cái, ông ấy có biết con trai cha tuổi chuột không chứ. Cha chạy nhanh vào phòng làm việc gọi về nhà, là con trai nhận điện.

“Con trai, con thế nào rồi?”

“Cha, con chuẩn bị đi học”.

“Con trai, không ai đập phải con chứ?”

“Cha nói gì đấy, con không hiểu”.

“Con phải cẩn thận đấy, ngày mai cha về”. Cha lấy hết sức nói lớn vào điện thoại.

Ngày hôm sau cha về nhà, con trai ra đón: “Sao cha về sớm một ngày vậy?”

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

“Cha nhớ con, còn muốn tặng con một món quà.”

“Oa, một con chuột bông thật to, chắc đắt lắm phải không ạ? Lần nào cha cũng tặng sinh nhật con chuột bông, hôm nay không phải sinh nhật con, sao cũng tặng chuột cho con?”

“Không vì sao cả, cha chỉ là muốn tặng con chuột này cho con.”

Bài học trưởng thành

“Không vì sao cả, cha chỉ là muốn tặng con chuột này cho con”. Câu nói đơn giản và chân thành đó có thể thực sự làm rung động trái tim. Con chuột trong truyện là sự gửi gắm của tình cha, là thứ mang linh hồn. Tình cha thực ra rất đơn giản. Nó giống như rượu trắng, cay nồng mạnh mẽ, khiến người ta say đắm trong nó. Nó giống cà phê, đắng mà thơm, dễ khiến người ta hưng phấn. Nó giống như trà, bình đạm mà thâm thiết, khiến người ta tự nhiên hiểu thấu. Nó giống như ngọn lửa trại, cho người ta cảm giác ấm áp mà cũng sợ hãi, dễ khiến người ta kích thích bản thân. Cha ơi, cha không nghiêm nghị, cố chấp như tưởng tượng, mà ngược lại, chỉ một câu quan tâm của cha cũng đủ để con cái tụi con ấm áp cả đời.

Danh ngôn cuộc sống

Mọi thứ tôi có, mọi thứ tôi có thể làm, đều là nhờ vào cha mẹ tựa những thiên thần của tôi.

Lincoln

CÁI LIẾC NHÌN NƠI NGÃ RẼ

Một hôm, khi đi dã ngoại Khôi bị đá sắc cửa vào chân, sau khi tới bệnh viện băng bó, vài người bạn cùng đưa em về nhà.

Khi tới ngõ gần nhà, em gặp cha, thế là em vừa giơ chân bị băng bó lên cho cha xem vừa khóc kể khổ, tưởng rằng sẽ được cha thương xót, không ngờ cha không hề an ủi mà chỉ nói vài câu đơn giản rồi đi luôn.

Khôi rất đau lòng, rất ảm ức, cũng rất tức giận. Em cảm thấy cha “chẳng quan tâm gì mình cả”. Khi em lau bầu thì có bạn đi cùng cười, khuyên: “Đừng giận, phần lớn các ông bố đều thế, thật ra ông ấy rất

yêu cậu, chỉ là không biết thể hiện thôi. Không tin lát nữa cậu đợi ông ấy tới ngã rẽ đằng kia, nhất định ông sẽ quay lại nhìn cậu.” Khôi bán tín bán nghi, các bạn khác cũng rất hứng thú. Nên họ không hện mà cùng dừng bước, đứng đó nhìn chăm chú bóng lưng của cha Khôi.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Ông ấy vẫn kiên định bước chân đi về phía trước, dường như chẳng có thứ gì có thể khiến ông ngoảnh lại... Nhưng khi tới chỗ rẽ, ngay vào khoảnh khắc ông quay người rẽ, quay lại như vô tình, rồi nhanh chóng liếc mắt người Khôi sau đó biến mất nơi ngã rẽ ấy.

Tuy tất cả chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, nhưng đã khiến tất cả đều cảm động, trong mắt Khôi còn lấp lánh ánh nước. Khi Khôi nói với anh trai, anh trai cũng có cảm giác muốn khóc. Từ bao lâu nay anh trai cũng muốn tìm những hành động thể hiện tình cha, giờ cuối cùng cũng thấy rồi, đó chính là – quay đầu nơi ngã rẽ. Hành động ấy chứa đựng hết ý nghĩa quan trọng của tình yêu của người cha.

Bài học trưởng thành

Vào đúng khoảnh khắc quay đầu tại ngã rẽ, ánh sáng của tình cha đã khiến tất cả cảm động. Chính vì tình cha là vô điều kiện nên khiến người ta kính phục. Chính vì tình cha là cho đi tất cả nên mới là vĩ đại nhất. Tình cha luôn là sự trầm lặng. Tuy cha không tinh tế tỉ mỉ như mẹ, nhưng tình yêu của cha cũng chất chứa, bao la như tình mẹ vậy. Khi bạn dùng trái tim chân thành, tinh tế cảm nhận sự trầm lặng đó, cuộc sống của bạn sẽ có được nhiều sự ấm áp và hạnh phúc hơn. Trong sự trầm lặng đó là sự cổ vũ nhiệt thành, sự thôi thúc mạnh mẽ và vô vàn sự kỳ vọng.

Danh ngôn cuộc sống

Chúng ta không bao giờ biết được tình yêu bao la mà cha mẹ dành cho mình chỉ tới khi chúng ta trở thành những ông bố, bà mẹ thực sự.

Henry Ward Beecher

ĐÔI GIÀY VẢI

Ở thành phố này, nếu còn một người duy nhất đi giày vải thì chắc chắn là Thịnh. Đó là đôi giày mà mẹ đích thân khâu cho anh.

Mỗi năm mẹ đều khâu cho Thịnh một đôi giày, từ năm một tuổi tới giờ, mẹ đã làm cho anh 24 đôi giày vải, mỗi đôi đều có hàng trăm hàng nghìn mũi kim, vậy 24 đôi sẽ có bao nhiêu dây? Thịnh không thể tính hết được.

Mẹ không chỉ làm cho Thịnh mà còn làm cho hai em gái của anh. Đôi tay của mẹ đã thực hiện vô số động tác xe chỉ luồn kim. Thịnh vẫn còn nhớ hình ảnh mẹ ngồi khâu đế giày dưới ánh đèn dầu hồi anh còn rất nhỏ, khi đó động tác của mẹ rất thông thạo.

Dần dần mẹ già đi, chân của Thịnh cũng ngày một dài hơn, giờ đã dài tới cỡ giày số 43 rồi, mẹ là người cảm nhận rõ ràng nhất quá trình lớn lên của anh. Thịnh nhớ mỗi lần mẹ lấy mẫu chân anh, mẹ

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

đều rất xúc động nói với cha anh rằng: “Chân của con dài hơn, rộng hơn năm ngoái rồi”. Mẹ rất vui, mẹ thực sự mong Thịnh lớn nhanh một chút.

Rời xa mẹ nhiều năm rồi, nhưng mẹ luôn không yên tâm về Thịnh, lúc nào cũng bảo em gái viết thư cho anh, bảo anh hãy giữ gìn sức khoẻ. Mẹ biết Thịnh thường xuyên thức đêm, mẹ bảo em gái khuyên anh không phải vất vả như vậy, phải chú ý nghỉ ngơi. Thịnh từ nhỏ tới lớn đều bị thiếu máu, mẹ rất lo lắng cho anh. Cuối cùng mẹ còn nhấn mạnh bảo anh phải đi giày vải nhiều, mẹ bảo giày vải tốt, giúp lưu thông máu ở chân tốt hơn giày da. Thật là có chút làm khó mẹ rồi, mẹ không chỉ cần dặn anh một lần, mà mẹ cũng dần già hơn.

Em gái gắp đây viết thư nói sức khoẻ mẹ đang đi xuống, cơ thể càng ngày càng yếu. Thịnh rất lo lắng, quyết định về nhà thăm mẹ. Về tới nhà thì lại không thấy mẹ, em gái nói mẹ vẫn ở ngoài ruộng làm việc. Thịnh nhìn thấy ngay cái đế giày đang khâu dở để ở bệ cửa sổ, đó là giày năm nay của anh.

Mẹ thấy anh thì rất vui mừng. Tối đó Thịnh đi ngủ trước, mẹ lặng lẽ ngồi ở bên, không nói gì, chỉ nhìn anh như vậy. Một lát sau mẹ lại lấy giày ra làm tiếp. Động tác của mẹ không còn ung dung như xưa nữa rồi, tay hơi run run cảm giác như không kiểm chế được vậy, từng đường kim mũi chỉ rất vất vả. Nhưng mẹ vẫn chuyên chú làm, tập trung toàn bộ tinh thần vào đôi giày. Dưới ánh đèn dầu lập loè, Thịnh phát hiện mái tóc mẹ đã thật nhiều sợi bạc. Không biết sao, khoảnh khắc đó mắt anh không kim được mà nhòe đi.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Bài học trưởng thành

Người mẹ mang nhiều bệnh trong người, còn ngày một già yếu, nhưng vẫn không quên khâu giày cho con. Có lẽ với mẹ, đây là việc duy nhất mình có thể làm cho con trai. Người con trai trưởng thành, dần rời xa mẹ, có cuộc sống riêng của mình, nhưng có người mẹ nào là không lo lắng cho con mình chứ, trăm ngàn lời nói đều dồn vào từng đường kim mũi chỉ trên đôi giày vải. Mẹ đã già mà vẫn hi sinh tất cả cho con cái, con cái đều cảm động và thấy chua xót, đó là sự vĩ đại và cố chấp của tình mẹ. Trên thế giới này, có lẽ không còn nhiều người mẹ tự tay khâu giày vải cho con, nhưng vô số người mẹ đều đang hi sinh mà không cần báo đáp theo cách riêng của mình. Chúng ta hãy quan tâm nhiều hơn tới những người mẹ của chúng ta, trao cho họ những cái ôm ấm áp, nói với mẹ rằng, chúng con yêu mẹ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

■	-----
■	-----
■	-----
■	-----
■	-----

Danh ngôn cuộc sống

Tình yêu đích thực đầu tiên của một cô gái chính là người cha.

Marisol Santiago

TÌNH YÊU CỦA CHA

Cha tôi trong ký ức luôn thích mặc áo sơ mi đơn giản, mặc cho gió thổi căng phồng lên, đi đôi dép đế cao su cỡ lớn, tiếng đi loẹt quẹt. Cũng giống như những người đàn ông trung niên khác, đôi khi ông thích hút vài điếu thuốc lá, uống vài ngụm rượu, đánh vài ván bài. Đôi khi uống nhiều tới mức say trong ánh hoàng hôn, ngắm nhìn cánh chim cô độc bay nơi chân trời. Nhưng tôi ấn tượng nhất thì phần lớn là cha đi sớm về muộn, đôi khi cả tháng cũng khó có một lần về nhà.

Cha là người nghiêm khắc, trên gương mặt rất ít khi thấy nụ cười. Nhưng mỗi lần biết thành tích học tập của hai chị em có tiến bộ thì đều cười tươi, vui vẻ khích lệ các con phải cố gắng hơn. Nụ cười đó nở rộ trên gương mặt đen sạm của ông như đoá sen. Nhưng trái tim con gái lúc ấy lại thắt lại. Cha ơi, một chút thành tích này của con đã khiến cha tự hào đến vậy, mà niềm vinh quang đó chứa đầy mồ hôi nước mắt của cha!

Cha đã nghỉ hưu từ lâu, đã chịu hết mọi khó khăn vất vả, mái tóc đã bắt đầu điểm bạc, tấm lưng rộng trước kia bắt đầu cong xuống nhiều, nhưng cha chưa từng có một lời than vãn, mỗi ngày vẫn làm việc cho tới đêm muộn. Con gái không biết gánh nặng đó đối với một người gần 50 tuổi có ý nghĩa gì, chỉ biết sức khoẻ cha dần yếu hơn. Mẹ

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

thường khuyên cha đừng làm việc vất vả như vậy, phải chú ý sức khoẻ. Những lúc ấy cha đều trầm mặc, tay kẹp điều thuốc rời đi... Thật ra con gái biết, cha cũng muốn như người khác, sáng sớm hẹn vài người bạn tới quán trà yêu thích, trưa vui vẻ cùng mẹ chuẩn bị một bữa cơm gia đình thật ngon, rồi tới buổi tối thì yên bình nhìn con cái học bài, vui chơi... Nhưng vấn đề cơm áo gạo tiền là tay đao phủ tàn nhẫn, đoạt đi của cha tuổi thanh xuân, sức khoẻ, để lại những dấu ấn thời gian vô tình cùng những sự bất lực chua xót kể không hết. Con gái lúc này căn bản không có khả năng giúp cha gánh vác được điều gì. Người khác có thể không thấy nhưng con gái thì thấy rõ cha dùng máu và mồ hôi nước mắt chống đỡ mọi thứ vì gia đình này hơn hai chục năm qua. Cho dù đôi khi gánh nặng tựa nghìn cân, cha cắn răng, như bất chấp tính mạng để cố gắng, chưa bao giờ than vãn...

Con gái biết, đó là tình yêu.

Bài học trưởng thành

Dường như người cha nào cũng như thế này: nghiêm khắc, mộc mạc, kiên nghị, thâm trầm. Sự vất vả của những người cha có lẽ chỉ mình họ biết, họ gánh trên vai trọng trách với gia đình, phải dạy dỗ, nuôi dưỡng con cái. Chúng ta cuối cùng cũng sẽ trưởng thành, hãy cùng nỗ lực để báo đáp công ơn của cha.

Danh ngôn cuộc sống

Trên Trái đất này, không có món quà nào ngọt ngào bằng tình yêu thương của người cha dành cho con mình.

Cicero

CÁI TÊN CỦA KỶ TÍCH LÀ TÌNH CHA

Từ rất lâu về trước, trên một con tàu vượt đại dương, có một người cha đem theo con trai 6 tuổi của mình tới đoàn tụ với vợ ở Mỹ. Một hôm, khi người cha đang dùng dao cắt trái cây gọt táo cho con trai trong khoang tàu, thân tàu bỗng nhiên lắc lư dữ dội, khi ông ngã, con dao không may cắm vào ngực ông.

Cha chậm chạp đứng dậy, nhân lúc con trai không để ý, dùng ngón tay lau đi vết máu trên lưỡi dao. Ba ngày sau đó cha vẫn chăm sóc con trai như bình thường, vẫn đưa con ra ngoài hóng gió biển, ngắm mặt biển xanh thẳm. Con trai còn nhỏ nên không thể nhận ra cha mình yếu dần sau mỗi phút. Đôi mắt cha nhìn đường bờ biển buồn bã đến vậy.

Đêm trước khi tới nước Mỹ, cha tới bên cạnh con trai, nói: “Ngày mai khi gặp mẹ hãy nói với mẹ là cha yêu mẹ”. Nói rồi cha đặt lên trán con trai một nụ hôn thật sâu.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Tàu đã tới Mỹ, con trai nhận ra mẹ trong dòng người, gọi lớn: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!”. Đúng lúc đó, người cha ngã gục xuống đất, máu từ ngực phun ra như suối.

Kết quả giải phẫu tử thi khiến tất cả mọi người kinh ngạc: Con dao đó cắm rất chuẩn vào tim ông, nhưng ông đã sống thêm 3 ngày, mà không một ai nhận ra. Chỉ có thể giải thích rằng, vì vết thương quá nhỏ, khiến các mô tim bị dao cắt vẫn dính vào nhau, duy trì cung cấp máu 3 ngày.

Đây là kỳ tích hiếm gặp trong y học. Trong hội nghị y học, có người nói phải gọi đó là “kỳ tích Đại Tày Dương”, có người đề nghị lấy tên của người đã mất.

Một người ngồi trên ghế đầu, nói: “Kỳ tích này có tên là tình cha”.

Bài học trưởng thành

Kỳ tích y học như vậy, được đặt tên là “tình cha” không có gì hay hơn nữa rồi. Tình cha khiến tâm hồn của bạn dù có bị bao trùm bởi bóng tối vẫn có thể nhìn thấy tia sáng. Tình cha sâu thẳm, vĩ đại, thuần túy, không thể đền đáp hết được. Tình cha cũng là cay đắng, khó hiểu, đè nén và không thể chạm tới. Tình cha là không cần báo đáp, mỗi ánh mắt của cha, mỗi động tác của cha đều chất chứa tình cảm mà sinh mệnh không gánh được hết, không thể chỉ dùng sự cảm động để hình dung. Khi mọi người nghĩ tới kỳ tích, hi vọng đều có thể nghĩ tới cha mình.

Danh ngôn cuộc sống

Khi bạn là một người mẹ, bạn không bao giờ thực sự cô độc trong suy nghĩ của mình. Một người mẹ luôn phải nghĩ hai lần, một lần cho bản thân và một lần cho con cái.

Sophia Loren

ĐƯỜNG PARABOL SINH MỆNH

Đài truyền hình đang chuẩn bị làm chương trình về phản ánh tình hình giao thông trong thành phố. Thông qua ống kính nhìn dòng người qua lại, phóng viên nhất thời không tìm được đối tượng phỏng vấn. Lúc ấy, từ phía bên kia vạch đi bộ có một người phụ nữ mang thai đi tới. Khi đèn cho người đi bộ bật đỏ, chị đứng ở bên đường, một tay để lên cái bụng nhô cao, một tay xách giỏ đồ. Nhưng khi chị đang đứng đợi đèn thì có rất nhiều người khác vượt đèn đỏ đi qua chị. Phóng viên nghĩ, đối tượng phỏng vấn hôm nay chính là người phụ nữ tuân thủ luật lệ giao thông này rồi.

Đèn cho người đi bộ bật xanh, chị phụ nữ bước xuống vạch kẻ đường, phóng viên chiếu máy quay theo bước chân chị. Đột nhiên một tiếng phanh xe gấp chói tai vang lên, phóng viên còn chưa kịp phản ứng thì chị kia đã bị một chiếc xe ô tô vượt đèn đỏ đâm bay ngã ra đường. Mọi việc xảy ra quá đột ngột, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nhưng phóng viên theo thói quen nghề nghiệp vẫn quay được cả quá trình.

Phóng viên lao tới hiện trường tai nạn, thấy chị kia mặt đầy máu nằm hôn mê bất tỉnh. Những người vây xung quanh vừa gọi cấp cứu

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

vừa tiếc nuối: “Ngã thế này, cho dù mẹ có an toàn thì sợ là con cũng khó giữ!”. Nghe mọi người nói, phóng viên bỗng giật dũ khó tả: “Tại sao chị ấy lại bị thương? Chị ấy không những tuân thủ luật giao thông mà còn mang trong mình một sinh mệnh nữa!”. Phóng viên quyết định tiến hành phỏng vấn truy vết.

Cảnh sát giao thông tới kiểm tra hiện trường, gây tai nạn là một chiếc xe hiệu Buick, phía sau là một vệt phanh xe dài, đầu xe lõm hẳn xuống, mé phải kính chắn gió bị vỡ, có một ít tóc mắc giữa những mảnh kính vỡ.

Sau khi quay và phỏng vấn xong ở hiện trường, phóng viên lập tức tới bệnh viện. Bác sĩ nói bệnh nhân không còn nguy hiểm tới tính mạng, nhưng đầu bị va đập mạnh, giờ chưa thể trả lời phỏng vấn được. Phóng viên vội hỏi: “Thế em bé có giữ được không?”.

Bác sĩ nói: “Thai nhi mọi thứ bình thường.”

“Mọi thứ bình thường? Thật sao?”. Phóng viên không dám tin vào tai mình, “Thật sự không sao? Chị ấy bị xe đâm bay xa mấy mét ấy”.

Nghe phóng viên hỏi, bác sĩ phấn khích nói: “Tôi cũng thấy lạ, thai phụ thì bị thương nặng như vậy, nhưng thai nhi lại không hề bị sao, thật là kỳ tích! Vừa rồi siêu âm tôi có mặt ở đó, thai nhi được 7 tháng, rất khoẻ mạnh!”.

Lời bác sĩ nói khiến phóng viên vừa mừng vừa thấy lạ. Mừng vì hôm nay bị tai nạn nghiêm trọng như vậy nhưng mẹ không nguy hiểm tính mạng, con cũng bình an vô sự. Lạ là vì tại sao bị đâm mạnh như thế thai nhi lại không sao.

Về tới phòng làm việc, phóng viên xem lại đoạn quay phim vừa để tìm nguyên nhân thai nhi được bình an, vừa nghĩ nên đặt tên cho

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

chuyên mục kỳ này là gì. Phóng viên tua đi tua lại đoạn quay người phụ nữ đó bị bay lên rồi rơi xuống đất đột nhiên phát hiện tư thế rơi của chị ấy có chút kỳ lạ. Thông thường người ta ngã, chân và tay sẽ chạm đất trước để bảo vệ cơ thể, nhưng chị này lại là đầu và đuôi chạm đất trước. Tay của chị lúc ấy để đâu? Tại sao không bảo vệ đầu mình chứ? Phóng viên phát chậm lại để xem, thấy khoảnh khắc khi bị đâm, tay chị ấy đã đặt trên bụng rồi, khi ở vị trí cao nhất, hai tay chị ôm chặt bảo vệ bụng, tránh bụng bị va đập trực tiếp xuống đất.

Xem xong phóng viên đã hiểu, thai nhi sở dĩ được bình an là vì khi bay lên không, người mẹ đã cuộn mình lại thành “cái đai” bảo vệ bụng an toàn. Rồi với tư thế hi sinh bản thân đó, vẽ nên một đường parabol trên không trung, bảo vệ sinh mệnh nhỏ bé một cách an toàn. Đó quả thực là đường parabol anh hùng, đường parabol của tình yêu, đường parabol của sinh mệnh!

Người phóng viên đã đặt tên cho chuyên mục kỳ này là “Đường parabol của tình yêu”. Bất cứ ai xem cũng sẽ cảm động vì tình yêu của mẹ, bất cứ ai vi phạm luật giao thông khi xem chương trình này cũng sẽ hối hận về hành vi của mình.

Bài học trưởng thành

Người mẹ ấy đã dùng tư thế hi sinh bản thân để bảo vệ sinh mệnh bé nhỏ trong bụng mình. Mọi người mẹ bảo vệ con mình đều vĩ đại và dũng cảm. Tuy họ yếu đuối, nhưng có thể chiến thắng mọi khó khăn trên thế gian, thậm chí có thể tạo nên kỳ tích. Chúng ta là những người con nên biết ơn, cảm ơn sự hi sinh của mẹ, trân trọng mỗi ngày mẹ còn ở bên mình.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Danh ngôn cuộc sống

Cha mẹ nào cũng thương con.

Trần Hoàng Mưu

NGƯỜI CHA ĐƯA GẠO

Thời tiết hôm ấy rất lạnh, gió thổi vù vù, dự báo một mùa đông đang tới gần.

Còn chưa ăn xong cơm thì có một người bạn học chạy vào nói với Bảo, cha cậu tới rồi. Trái tim Bảo trùng xuống, cảm thấy đau đầu, đau khổ nghĩ: “Không phải con đã bảo cha đừng tới rồi sao?”. Bảo buông bát đĩa, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Đã là năm thứ hai Bảo vào trường. Từ sau khi vào thành phố, cảm giác hào nhoáng luôn bám lấy Bảo. Những đứa trẻ ở thành phố phần lớn đều có gia cảnh tốt, hoặc là con nhà quan chức, hoặc là con nhà giàu, họ còn thường xuyên khoe khoang. Khi nói chuyện, họ thường nói xấu người nông dân. Bảo sợ mọi người nhìn thấy người cha lam lũ của mình, sợ những ánh mắt chê cười của các bạn.

Vừa rẽ thì thấy cha, ông vẫn mặc cái áo bông rách đó, còn bám đầy bụi! Ông vẫn đội cái mũ bạc phếch đó. Có lẽ con bò kia đói rồi nên cứ muốn tới gần bụi cỏ, cha liên tục phải ghim dây, miệng còn quát con bò ấy, học sinh xung quanh nhìn thấy đều nín cười.

Bảo liêu mình tiến lại, bảo cha đánh xe ra chỗ sân xường làm bột mỳ, vì ở đây là ký túc xá nam sinh, thỉnh thoảng lại có bạn học ra vào.

Cha mẹ không phải người đẩy tứ của tôi

“Cha, không phải con đã nói cha đừng mang gạo tới nữa sao?”
Vừa dỡ gạo, Bảo vừa lau bà.

“Trời lạnh rồi, con cứ đi đi về về sợ là ảnh hưởng học tập, để cha mang tới cho tiện”.

Đỡ xong cha tháo dây cho con bò, bắt đầu cho bò ăn, xem ra chưa đi ngay. Tuy nhà ăn còn bán cơm nhưng Bảo lại nói: “Cha, nhà ăn không bán cơm nữa rồi”.

“Ồ, không sao, lát nữa cha mua bên đường được rồi”. Trong trí nhớ của Bảo, cha chưa từng tiêu một đồng, cho dù mùa hè nóng nực, cũng nhịn đói đi về.

“Con trai, mẹ con giờ mất kém, không may áo cho con được nữa. Con cầm tiền mua áo mới nhé”.

Nói rồi cha lấy trong cái ví cũ mấy đồng tiền còn hơi ẩm cơ thể, dùng ngón tay vuốt vuốt. Bảo nhìn thì thấy trong ví không còn một đồng. Bảo nghĩ: “Cha lại định...” một cảm giác tội lỗi dâng lên trong trái tim Bảo. “Cha đợi một lát”. Bảo chạy thật nhanh về phía nhà ăn, nước mắt tuôn như suối, từng giọt nhỏ xuống chân, lá phong trên cây rụng trên người cậu...

Bài học trưởng thành

Cha dắt xe bò tới thăm con trai, nhưng vì ham hư vinh nên con cảm thấy không thoải mái. Cuối cùng cha lấy ra tất cả số tiền còn lại của mình cho con mua áo mới. Sự áy náy của người con trào dâng. Sự vĩ đại của người cha luôn ở sự hi sinh thầm lặng, không cho con được những thứ tốt nhất thì cho chúng mọi thứ mình có.

Danh ngôn cuộc sống

Người ta có thể mua tất cả, trừ cha và mẹ.

Danh ngôn Anh

HŨ CANH NÓNG TỪ MẸ

Vài năm trước, cô gái gọi điện về cho cha mẹ nói sẽ tới thành phố phỏng vấn xin việc tại một công ty nước ngoài, vô tình có nói trên đường sẽ đi qua một trạm gần chỗ ở của bố mẹ. Trạm đó ở huyện kế bên, cách nhà khoảng 2 giờ đi xe.

Tàu hoả dừng tại trạm lúc 6 giờ 10 phút sáng, dừng trong 10 phút. Tàu vừa dừng, cô gái dựa vào cửa sổ, thấp thoáng nghe có người gọi tên mình. Cô vươn ra ngoài cửa sổ nhìn, là bóng dáng của mẹ dưới ánh nắng ban mai.

Mẹ cô vội vội vàng vàng đưa một cái hũ bằng sứ bọc trong khăn mặt cho cô. Mở nắp thì thấy bên trong là canh thịt nóng hổi. Trong 10 phút ngắn ngủi, mẹ gần như không cho cô nói bất cứ điều gì, chỉ giục cô uống canh, nhìn cô một cách hài lòng, hạnh phúc. Trời lạnh, canh nguội nhanh. Khi tàu hoả bắt đầu chuyển bánh, người mẹ ôm cái hũ không đứng ở xa vẫy tay với con gái. Con gái nghẹn ngào, bóng mẹ dần xa, nước mắt cô rơi đầy trên gò má. Cô không biết mẹ cô mấy giờ thức giấc, có lẽ mẹ không hề ngủ. Nấu canh, vội tới cho kịp chuyến tàu sớm. Mẹ cô bị bệnh viêm khớp, khi cả thành phố còn ngủ, mẹ đã lên đường trong đêm lạnh vì một bình canh. Còn con gái, cô không phải

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

tới thành phố để phỏng vấn, mà là vì bạn trai cô tới đó không một lời từ biệt, cô đau khổ dần vật, muốn đi tìm anh ta để làm cho rõ.

Khi tàu hoả tới nơi, cô đã thay đổi ý định. Cô không muốn tìm lại tình yêu đã mất đó nữa.

Nếu thật sự yêu thì anh ta sẽ không bỏ đi không một chút trách nhiệm như vậy.

Mất đi tình cảm này, cô gái nghĩ có lẽ không hề nghiêm trọng như mình tưởng. Cô ở lại, cố gắng tìm việc, cuối cùng đã có một vị trí tốt tại một công ty nước ngoài và một tình yêu mới.

Trong bức thư viết cho cha mẹ, cô luôn nhắc tới bát canh thịt vào 6 giờ 10 phút sáng hôm ấy, cô nói hũ canh đó đã cho cô may mắn và sức mạnh.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Bài học trưởng thành

Cho dù chỉ có mười phút nhưng đã ghi dấu vĩnh viễn tình yêu của mẹ đối với con gái. Tình yêu của mẹ bình đạm, chất phác như nước, vì mẹ đã hi sinh cho con quá nhiều. Tình mẹ kiên trì bất khuất, vì mẹ giúp đỡ khi con gặp khó khăn. Chúng ta chỉ có nỗ lực phấn đấu mới khiến mẹ yên tâm, mới có cơ hội báo đáp tình cảm ấy của mẹ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

Five sets of horizontal dashed lines for writing, each preceded by a small green square bullet point.

Danh ngôn cuộc sống

Cha mẹ giống như Chúa trời bởi bạn luôn muốn biết họ ở đâu, muốn họ lúc nào cũng nghĩ cho mình, nhưng bạn lại chỉ thực sự nhớ tới cha mẹ khi cần thứ gì đó.

Chuck Palahniuk

“LỜI NÓI DỐI” CỦA MẸ

Một người mẹ lần đầu tiên tham gia họp phụ huynh, cô giáo ở nhà trẻ nói: “Con trai chị dường như bị chứng tăng động, không ngồi yên được trên ghế quá ba phút”. Trên đường về nhà, con trai hỏi cô giáo đã nói những gì. Mẹ thấy cay cay nơi mũi, suýt chút nữa đã khóc. Nhưng mẹ vẫn nói với con trai là: “Cô giáo khen ngợi con, nói lúc trước con không ngồi yên được trên ghế quá một phút, giờ có thể ngồi yên ba phút rồi. Các bác phụ huynh khác đều rất ngưỡng mộ mẹ, vì cả lớp chỉ có mình con tiến bộ thôi”. Tối hôm đó con trai bắt ngờ ăn đến hai bát cơm mà không đòi mẹ bón cho.

Một lần họp phụ huynh ở trường tiểu học, thầy giáo nói: “Cả lớp 50 học sinh, bài kiểm tra Toán lần này con trai chị xếp thứ 49. Chúng tôi nghi ngờ cháu có trở ngại về trí lực. Tốt nhất chị nên đưa cháu tới bệnh viện kiểm tra”. Trên đường về mẹ lại khóc. Khi về tới nhà, thấy con trai, mẹ lại lấy tinh thần nói: “Thầy giáo rất tin vào con. Thấy nói con không phải đứa trẻ ngốc, chỉ cần chú tâm cẩn thận hơn thì sẽ vượt qua các bạn”. Khi nói lời này, mẹ thấy trong đôi mắt âm thầm của con bỗng tràn ngập ánh sáng, gương mặt buồn bã cũng giãn ra nhiều. Ngày hôm sau đi học con trai dậy sớm hơn bình thường.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Con trai lên cấp hai, lại một lần họp phụ huynh, thầy nói cô: “Với thành tích học tập của con trai chị hiện nay, rất nguy hiểm nếu thi trường trọng điểm”. Mẹ rời khỏi trường với tâm trạng vui vẻ, nói với con trai: “Thầy chủ nhiệm rất hài lòng về con, thầy nói, chỉ cần con cố gắng, rất có hi vọng thi đỗ trường trọng điểm”.

Tốt nghiệp cấp ba, con trai đưa cho mẹ phong bì có giấy báo nhập học của trường Đại học danh tiếng, vừa khóc vừa nói: “Mẹ, con luôn biết mình không phải đứa trẻ thông minh, là mẹ...”. Lúc này người mẹ mừng vui lẫn lộn, không thể kìm nén được nước mắt đã tích tụ trong lòng mười mấy năm nay nữa, mặc cho chúng nhỏ xuống bì thư.

Bài học trưởng thành

“Những lời nói dối” hết lần này đến lần khác của mẹ khiến con trai tích cực hơn, nỗ lực hơn, cuối cùng đã thi đỗ Đại học danh tiếng của cả nước. Sự vĩ đại của người mẹ chính là mãi mãi không bao giờ từ bỏ con của mình, luôn luôn khích lệ, bao dung con. Tình yêu của mẹ tựa như ánh mặt trời và không khí, chúng ta tắm mình trong nó nhưng thường không hay biết đến. Khi quay đầu nhìn lại chúng ta mới chợt bừng tỉnh, những việc bình thường mà mẹ làm lại chất chứa tình yêu sâu nặng.

Danh ngôn cuộc sống

Mọi niềm vinh quang và tự hào trên thế giới này đều tới từ những người mẹ.

Gorky

CẢNH TƯỢNG BI TRẮNG

Đây là một câu chuyện chân thực. Họ sống trong một cửa hàng hai tầng được dựng lên từ những tấm ván gỗ, người mẹ nửa đêm tỉnh giấc đi vệ sinh, bỗng ngửi thấy có mùi khói, liền nhận ra có chuyện. Cô gọi chồng tỉnh lại. lúc đó tầng dưới đã thành biển lửa, cả nhà hai con gái, ba con trai và hai người làm công đều bị nhốt trong biển lửa. Những đứa trẻ sau khi tỉnh lại đều sợ hãi, chạy tới bên mẹ. May mà tầng trên nóc nhà chỉ có một lớp, phá nó là có thể trèo tường ở phía sau thoát ra. Người cha cùng hai người làm công phá trần nhà, người cha nhảy qua tường trước, cứ thế chạy đi hô hoán hàng xóm cứu hoả. Phía sau bức tường, ngọn lửa đang ngày một ép gần người mẹ và năm người con. Trong những đứa con, cao nhất là 1 mét 54, mà bức tường cao tới hơn 2 mét, họ không có ai có thể tự mình trèo lên được. May mắn là có một người làm công ở lại trên tường, anh ta một tay bám chặt thanh dầm ngang

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

trên trần nhà, một tay đưa ra về phía mọi người. “Đừng sợ, các cháu giẫm lên tay mẹ trèo lên đây!”. Mẹ khom người phía dưới, đỡ chân con trai lớn. Con trai lớn dùng lực giẫm mạnh, nắm được tay người kia trèo lên tường thoát ra ngoài. Dùng cách tương tự, người mẹ đã đưa được con trai thứ hai và con trai út vượt qua tường.

Lúc này, lửa đã tới dưới chân, mẹ cố gắng giữ lấy con gái, nhưng lúc này mẹ đã mệt, toàn thân run rẩy. Con gái lớn nhanh trí hỗ trợ mẹ đưa em gái mình vượt qua tường. Trong biển lửa chỉ còn mẹ và con gái lớn. Lửa đã bắt cháy quần áo họ. Con gái lớn khóc bảo mẹ tránh xa, nhưng mẹ kiên quyết kéo con gái lại, dùng hết sức lực còn lại kéo con lên tường. Khi người làm công đưa tay xuống cho người mẹ, mẹ đã không còn sức để đứng nữa, bị ngọn lửa nuốt chửng. Bên ngoài bức tường, năm người con khóc lớn, tay đập bức tường, hét gọi mẹ. Nhưng người mẹ đã không còn nghe thấy được gì nữa, cô đã vĩnh viễn nhắm mắt.

Khi đội cứu hoả tới, dập lửa trong 20 phút. Mọi người vào tìm kiếm, thấy một cảnh tượng vô cùng bi tráng: người mẹ quỳ dưới chân tường, giữ tư thế hai tay giơ cao.

Bài học trưởng thành

Người mẹ cứu những đứa con của mình ra khỏi biển lửa, còn bản thân mình đã cạn hết sức lực, bị ngọn lửa nuốt chửng. Sau cùng, di thể của người mẹ vẫn giữ tư thế giơ tay cao, trở thành biểu tượng của tình yêu. Mẹ không chỉ cứu được mạng của con mình mà nâng cao ánh hào quang của tình mẫu tử khiến người ta rung động.

Danh ngôn cuộc sống

Tất cả những nhân vật kiệt xuất đều có người mẹ phi phàm.

Dickens

MÓN QUÀ TẶNG MẸ

Trong ấn tượng, mẹ giống như cỗ máy làm việc không bao giờ ngừng nghỉ, lúc nào cũng có việc: làm ruộng, lấy củi, tưới nước, trồng cây, giặt quần áo, nấu cơm, gánh nước, nuôi lợn. Khi nông nhàn còn đi làm thêm ở công trường, làm những việc thể lực mà bình thường chỉ có đàn ông mới làm. Mẹ tất tả làm việc không hề oán thán cho con đi học. Nhìn bóng dáng vất vả của mẹ, con trai thấy đau lòng, nhưng lại chẳng thể giúp được gì, ngoài học tập thật chăm chỉ thì còn có thể làm gì đây?

Cứ tới mùa đông, chân của mẹ lại bị cước tới mức không đi lại được. Nhưng mẹ không chịu mua cho mình đôi giày mới, toàn đi giày cũ của dì út cho. Con trai lần đầu tiên xa nhà đi học đã thầm hạ quyết tâm, cuối năm khi trở về nhà nhất định sẽ mua cho mẹ một đôi giày mới.

Một học kỳ tiết kiệm tiền, cộng với một chút tiền kiếm thêm, cuối cùng con trai cũng có đủ tiền để mua cho mẹ một đôi giày da đẹp. Vừa thi xong, cậu liền tới cửa hàng bán giày. Chủ cửa hàng là một người phụ nữ trung niên. Cậu nói rõ ý muốn, chủ cửa hàng hỏi cậu muốn giày số bao nhiêu thì cậu bỗng khựng lại, ở nhà căn bản không chú ý tới số giày của mẹ, đành phải nói với chủ cửa hàng chiều cao của

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

mẹ. Cô ấy chọn giúp một đôi giá cả và kiểu dáng đều phù hợp. Trước khi đi, con trai không yên tâm, hỏi: “Đôi giày này liệu có bị nhỏ không ạ?”. Chủ cửa hàng nói: “Yên tâm, cho dù có cao thêm vài phân cũng đi được!”. Về tới nhà, mẹ thấy con trai mua giày cho mình, bà thấy vui không nói nên lời. Mẹ vui không phải vì đôi giày mới mà vì tấm lòng hiếu thảo của con trai.

Mẹ lấy giày ra thử thì không đi vừa. Con trai thấy thế buồn lắm, không chỉ tốn mất một khoản tiền mà còn khiến mẹ bị vui hụt. Cũng không phải chủ cửa hàng lừa gạt gì, mà là do mẹ làm việc vất vả nhiều năm, bàn chân thô hơn bình thường, còn có nhiều chỗ bị nứt, điều này người ở thành phố với làn da mềm mại không thể tưởng tượng được.

Mẹ dường như cảm thấy có lỗi với con trai. Sau đó lại vui vẻ nói: “Từ khi mẹ đi lấy chồng, chưa bao giờ mua cho bà ngoại con một đôi giày nào, đôi giày này vừa với bà, có thể tặng cho bà”. Ngày hôm sau, ăn sáng xong mẹ vui vẻ đem giày tới nhà bà ngoại, dáng vẻ ấy còn vui hơn gấp trăm lần so với bản thân mẹ đi giày mới.

Bài học trưởng thành

Bill Gates từng nói, bất cứ thứ gì trên thế giới cũng có thể đợi, chỉ có tận hiếu là không thể đợi. Tận hiếu không chỉ là tặng quà mà là sự quan tâm, săn sóc thật lòng từ nội tâm. Cha mẹ yêu chúng ta không cần bất cứ điều kiện gì, lòng hiếu thảo của chúng ta chính là niềm hạnh phúc lớn nhất của họ.

Danh ngôn cuộc sống

Chối bỏ sự dạy dỗ của cha mẹ, chính là đánh mất cơ hội làm người.

Alhaji Abubakar Iman
(nhà văn Nigeria)

BÓ HOA TẶNG MẸ

Garfield sau khi chăm chỉ làm việc cả mùa đông, cuối cùng cũng có 2 tuần nghỉ. Từ lâu anh đã lên kế hoạch tận dụng cơ hội này đi du lịch, vào phòng trà nghe nhạc, kết bạn mới, uống rượu ngon, nghỉ ngơi thật thoải mái. Trước một ngày đi, khi tan làm trở về nhà, anh vô cùng phấn khích thu dọn hành lý, cất chiếc vali to của mình vào cốp sau của ô tô.

Sáng hôm sau, trước khi xuất phát, Garfield gọi điện cho cha mẹ nói việc mình đi nghỉ. Mẹ nói: “Con có tiện đường qua chỗ mẹ không, mẹ muốn gặp con, lâu rồi chúng ta không gặp nhau”. Anh nói: “Mẹ, con cũng muốn gặp mẹ, nhưng con đã có hẹn rồi”.

Khi Garfield chuẩn bị vào đường cao tốc, đột nhiên nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mẹ. Thế là anh đi vòng một đoạn đường, dừng trước một cửa hàng hoa, định mua một bó hoa tươi và đặt giao tận tay mẹ. Trong cửa hàng có một cậu bé, vừa chọn xong một bó hồng, đang thanh toán. Cậu bé vẻ mặt u sầu, vì phát hiện mình không đủ tiền, thiếu mất 10 đô. Garfield hỏi cậu bé: “Cháu mua hoa làm gì thế?”. Cậu bé nói: “Cháu tặng mẹ, hôm nay là sinh nhật mẹ cháu”. Garfield trả nốt tiền cho cậu bé. Cậu bé rất vui: “Cảm ơn chú. Mẹ cháu sẽ rất

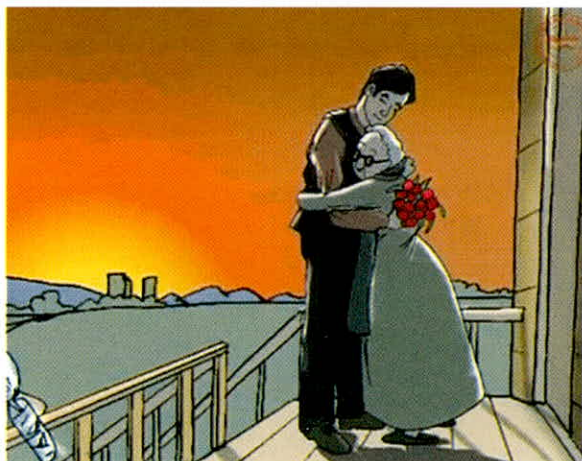
Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

cảm động”. Garfield nói: “Không sao, hôm nay cũng là sinh nhật của mẹ chứ”. Rồi cậu bé vui vẻ ôm bó hoa rời đi.

Garfield chọn một bó hoa hồng, một bó cẩm chướng và một bó cúc vàng, trả tiền, viết địa chỉ của mẹ cho chủ cửa hàng, rồi tiếp tục lên đường.

Đi được một đoạn, ngang qua một nghĩa trang, anh thấy cậu bé vừa rồi quỳ trước một tấm bia mộ, đặt bó hồng lên mộ. Cậu bé thấy anh, mỉm cười vẫy tay: “Mẹ cháu rất thích hoa. Cảm ơn chứ”.

Garfield lái xe trở lại cửa hàng hoa, tìm chủ cửa hàng hỏi: “Bó hoa đó gửi đi chưa?”. Chủ cửa hàng đáp: “Chúng tôi chưa gửi”. “Thôi không cần phiền các anh nữa”, anh nói, “để tự tôi”.

Cha mẹ không phải người đấng tở của tôi

Bài học trưởng thành

Lòng hiếu thảo là đứa bé chia cho cha mẹ nửa viên kẹo của mình, là trao cho cha mẹ vất vả cả nửa đời người một cái ôm ấm áp, là đóa hoa trong tâm hồn nở rộ không bao giờ tàn. Hiếu thảo là một đức tính đẹp giữa nhân gian, là yếu tố quan trọng để duy trì nhân loại chúng ta.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

Five sets of horizontal lines for writing, each starting with a green square bullet point on the left.

Danh ngôn cuộc sống

Một người cha hơn trăm người thầy.

Tục ngữ Anh

TRẬN ĐẤU KỲ DIỆU

Đó hai cha con sống dựa vào nhau, tình cảm cha con rất sâu đậm. Con trai thích bóng bầu dục, tuy cậu thường chỉ là thành viên dự bị ngồi ngoài sân, nhưng cha của cậu luôn tới xem không thiếu một trận, lần nào cũng cổ vũ con từ trên ghế khán giả.

Cả trung học, con trai không bỏ lỡ một buổi tập hay một trận đấu nào nhưng vẫn chỉ là thành viên dự bị, mà cha cậu vẫn luôn cổ vũ con trai.

Con trai lên đại học, cậu tham gia cuộc thi tuyển thành viên đội bóng bầu dục của trường, dù có phải làm chân chạy vật cậu cũng đồng ý. Mọi người đều nghĩ cậu không làm được, nhưng lần này cậu đã thành công. Huấn luyện viên chọn cậu vì cậu luôn cố gắng hết sức tập luyện, đồng thời còn không ngừng cổ vũ đồng đội.

Nhưng trong đội bóng đại học, cậu vẫn không có cơ hội ra sân chính thức. Chớp mắt đã sắp tốt nghiệp, đây là mùa bóng cuối cùng của cậu khi còn ở đại học rồi, một trận thi đấu lớn sắp tới.

Hôm đó cậu chạy tới sân tập, cố gắng kìm nén nước mắt, nói với huấn luyện viên: “Cha của em sáng nay qua đời, hôm nay em có thể xin nghỉ tập không?”

Huấn luyện viên ôm lấy vai cậu: “Tuần này hay trận đấu vào thứ bảy em cũng có thể không đến”.

Thứ bảy đã tới, trận thi đấu đó rất khó khăn. Khi trận đấu diễn ra được $\frac{3}{4}$ thời gian, đội của cậu thua 10 điểm. Đúng lúc ấy cậu chạy vào phòng thay đồ, thay trang phục thi đấu. Khi cậu chạy tới sân, huấn luyện viên và đồng đội đều ngạc nhiên nhìn thành viên có vẻ mặt đầy tự tin đó.

“Huấn luyện viên, xin hãy cho em ra sân, chỉ hôm nay thôi”. Cậu cầu xin. Huấn luyện viên giả vờ như không nghe thấy. Trận đấu hôm nay rất quan trọng, gần như có thể quyết định vị trí của cả mùa giải này, đương nhiên ông không có lý gì lại để thành viên kém nhất ra sân cả. Nhưng cậu cứ xin mãi, cuối cùng huấn luyện viên nhượng bộ, cảm thấy nếu không cho cậu ra sân thì có lẽ có lỗi với cậu. “Được rồi”, huấn luyện viên nói, “em ra đi”.

Rất nhanh, thành viên có dáng người nhỏ bé, không chút danh tiếng, chưa bao giờ thi đấu này, chạy trên sân, vượt qua đối phương,

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

chặn thành viên đối thủ cầm bóng, thật sự giống như một ngôi sao. Đội của cậu dần chuyển bại thành thắng, rất nhanh đã san bằng tỉ số. Khi chỉ còn vài giây trước khi trận đấu kết thúc, cậu ấy chạy thẳng tới vạch đích, giành điểm! Thắng rồi! Thành viên cả đội nhấc bóng cậu lên tung hô. Tiếng hoan hô trên khán đài bùng nổ!

Khán giả dần ra về, thành viên đội bóng sau khi tắm cũng dần rời phòng thay quần áo. Huấn luyện viên chú ý thấy cậu một mình ngồi ở một góc sân bóng. Huấn luyện viên tới gần, hỏi: “Tôi thật không thể tin, em đã tạo nên kỳ tích! Sao em làm được vậy?”

Cậu nhìn huấn luyện viên, nước mắt đã ngập trong hốc mắt cậu: “Thầy biết cha em đã qua đời. Nhưng thầy biết không? Cha em căn bản không nhìn thấy gì, ông ấy bị mù! Cha em ở trên thiên đường, lần đầu tiên thấy được em chơi bóng thật sự! Vì thế em muốn cha biết, em làm được!”

Bài học trưởng thành

Người cha bị mù, ông đã lên thiên đường, đây là lần đầu tiên cha có thể thật sự xem con trai thi đấu. Con trai muốn nói với cha rằng cậu ấy làm được, cậu đã không làm cha thất vọng. Tình cảm thật chất phác, trong sáng. Có lẽ bình thường cha không thể hiện nhiều tình cảm, nhưng tình yêu của cha luôn ở quanh chúng ta. Cha ở trên thiên đường, chúng ta không kịp báo hiếu, nhưng vẫn có thể cố gắng sống tốt, chúng ta hãy trở thành người thật giỏi giang để cha có thể tự hào.

Danh ngôn cuộc sống

Học để trở thành một người cha thì dễ hơn việc làm một người cha thực thụ.

Kent Nerburn

NGƯỜI CHA DƯỠNG KIÊM LỜI

Cậu bé Thành ở nơi núi cao lấy giấy báo nhập học đại học ra xem hai lần, rồi lại nhét xuống dưới gối. Đại học với cậu mà nói gần như là giấc mơ không thể thành hiện thực. Mẹ ở bên ngoài vẫn đang làm việc nhà, mấy ngày nay mẹ có vẻ tiêu tụy rờ rệt, thật là sầu!

“Aiz...”, tiếng thở dài của mẹ vọng lại từ sau tấm rèm cửa mong manh. Thành biết, mẹ đang chờ tin tức của cha dưỡng cậu.

Thời gian này mẹ vẫn đi vay tiền học cho Thành, nhưng lần nào cũng thất vọng trở về. Ở nơi núi cao khi ho cò gáy này, “nghèo” giống như cơn ác mộng mãi mãi không thoát được, mượn tiền đâu có dễ? Thành thật sự không nỡ nhìn mẹ ngày nào cũng đi cầu xin người khác, sáng cậu nói với mẹ mình không muốn học đại học nữa, ngày mai sẽ tới thành phố đi làm thêm. Mẹ khựng lại, nhìn cha dưỡng. Cha dưỡng dừng việc đang làm, nói: “Trưa đừng đợi tôi, hai mẹ con cứ ăn đi”. Nói rồi chấp tay sau lưng rời đi.

Thành không có hi vọng gì, vì mấy ngày nay phản ứng của cha dưỡng đối với việc cậu vào đại học chẳng khác gì viên đá trong tay ông, lạnh băng.

Năm Thành 15 tuổi, cậu theo mẹ gả tới đây. Cậu biết mẹ lấy người đàn ông này là muốn cậu được tiếp tục đi học, có tương lai. Điều

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

này luôn khiến Thành cảm thấy nhục nhã, thậm chí còn có cảm giác đối địch với người cha dượng này mà cậu không giải thích được tại sao. Từ khi ấy Thành luôn có suy nghĩ: đi học, có tương lai sẽ đón mẹ đi. Bình thường Thành ở tại trường, chỉ nghỉ hè mới về nhà. Đối mặt với người đàn ông gầy gò, đen đúa, trầm lặng ít nói, trái tim ông ấy cũng lạnh như đá vậy.

Gió nổi lên, chó kêu, cổng sân mở ra, tiếng bước chân quen thuộc vọng tới, cha dượng về rồi. Thành vô thức vểnh tai lên nghe.

“Ông về rồi!”, mẹ nói.

“Ừ”.

“Đã ăn chưa?”.

“Chưa”. Sau đó là tiếng bát đũa.

“Đây là ít tiền, dùng cho con đi học”.

“Ông mượn của ai?”, mẹ ngạc nhiên.

“Ở mỏ, tôi tìm họ nói chuyện, họ rất thoải mái cho mượn”.

“Tiền này chúng ta không lấy được, mau trả cho họ đi”.

“Sao trả được, ký tên rồi. Làm nửa năm, cũng đáng”.

“Ông nó, hai mẹ con tôi không đáng cho ông làm vậy. Cha Thành chết ở đó đấy”, mẹ khóc.

Thành trùm chăn lên đầu, nước mắt chảy ra.

Sáng sớm

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

hôm sau, Thành và cha dựng rời nhà, cha dựng đi trước, cậu đi sau. Ở ngã rẽ cách đó 5 dặm, cha dựng phải rẽ đường khác để ra mỏ, ông dừng lại nói: “Đi học nhớ chăm sóc tốt cho bản thân, sau khi ổn định gửi thư cho mẹ, đừng để mẹ lo lắng”.

Thành cũng muốn nói cha cũng hãy giữ gìn sức khoẻ, nhưng lời tới môi mà không thốt ra được. Cha dựng vẫy tay với cậu rồi đi xuống theo sườn dốc. Thành đột nhiên cảm thấy lưng của ông còng quá.

Thành đi một đoạn, vô thức quay lại nhìn thì thấy cha dựng đứng ở chỗ họ chia tay nhìn về phía mình. Thành mắt mờ đi, vội quay đi lấy tay áo lau mắt, bước nhanh hơn.

Thành tới trường, ngày đầu tiên viết thư về nhà, mở đầu cậu viết: “Cha, mẹ, thời tiết lạnh rồi, hai người nhớ giữ gìn sức khoẻ...”

Bài học trưởng thành

Cho dù không phải ruột thịt, nhưng còn hơn cả ruột thịt, cha dựng cũng như cha ruột hi sinh vì con. Tình cha là tình cảm rất khó giải thích, trên thế gian mệnh mông, có một cuốn sách mà mãi mãi không đọc hết được, đó chính là cha mẹ, người đem tới cho bạn sinh mệnh, nuôi dưỡng bạn trưởng thành. Từ khi bạn sinh ra họ đã dành hết tình yêu cho bạn, không ngừng nghỉ, không hối hận. Tình cha cũng vô tư như tình mẹ, không cần hỏi đáp, thăm lạng, vô hình, chỉ có thể dùng trái tim mới cảm nhận được.

Danh ngôn cuộc sống

Tình mẹ không bao giờ cạn.

Oles Honchar

LÀM TẤT CẢ VÌ CON

Hôm qua em gái gọi điện tới, vừa khóc vừa nói với Đông: “Mẹ bị người ở ga tàu đưa đi mất rồi”. Đông trái tim nặng trĩu, anh cắn môi, nhưng nước mắt vẫn không kiềm chế được mà chảy xuống. Anh liên tục an ủi em gái, bảo em yên tâm học hành, anh sẽ nghĩ cách. Đông lặng lẽ rời khỏi ký túc xá, nằm trên bãi cỏ ở sân trường, với sự che giấu của bóng đêm, nước mắt Đông tuôn trào.

Gió đêm thổi tới, cảm xúc của Đông dâng lên như thủy triều. “Bất cứ tình cảm nào cũng để lại dấu vết và có thể xuyên qua không gian, thời gian. Mẹ ơi, mẹ ở đâu? Không biết mẹ có cảm nhận được tình cảm của con không? Con trai hiểu mẹ, vì mọi thứ mẹ làm đều là vì con, một người con tàn tật”.

Mẹ anh chỉ là một người phụ nữ nông thôn bình thường, bà chăm chỉ lương thiện, lạc quan nhưng cũng hay sợ hãi. Bà đi học được vài ngày, chỉ nhận biết mỗi tên mình. Mẹ và cha anh cần cù chăm sóc cho mấy sào ruộng. Vài năm nay thời tiết lại hạn hán liên tục, thiên tai nghiêm trọng, họ vất vả làm cả năm mà chỉ thu hoạch được lương thực đủ để miễn cưỡng lót dạ, mỗi ngày một khó khăn hơn, nhưng mẹ luôn lạc quan ông trời sẽ không tuyệt đường của ai, rồi sẽ có cách. Nhưng

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

hiện thực lại tàn khốc, năm ngoái hợp tác xã nông nghiệp giải thể. Nhà không có đủ tiền đóng phí nên bị cắt điện.

Ban đầu cha không quen bóng tối, bắt lực nói: “Không ngờ cuộc sống bỗng chốc lạc hậu 40 năm”.

Người nói vô tâm, người nghe để tâm. Đông đau lòng, cha đã hơn 50 tuổi rồi, còn phải vất vả thế này sao?

Mẹ thấy sắc mặt của anh không tốt, liền nói nhanh: “Ông hãy biết quý trọng đi! 40 năm trước ông còn ăn cơm trộn khoai, chứ làm gì có bánh ngon như bây giờ?”. Cha không nói gì, Đông càng thêm áy náy.

Khi Đông đi học, mẹ vay tiền hết những người họ hàng, cuối cùng đưa con vào cánh cửa đại học, sau đó mỗi tháng mẹ đều gửi tiền đúng hạn cho con. Cho tới mùa hè năm nay Đông mới biết số tiền đó có được không hề dễ dàng.

Hôm đó Đông tận mắt thấy mẹ và một nhóm phụ nữ trốn trong rừng bên cạnh đường sắt, khi đoàn tàu chạy vào bên, họ xách giỏ chạy ra như ong vỡ tổ đứng dưới tàu rao bán. Đoàn tàu này chỉ dừng lại đây 3-5 phút. Mẹ khó khăn xách cái giỏ đồ vượt qua những đường ray trống tới bên cạnh cửa sổ toa tàu để rao bán. Mẹ liên tục phải ngó xung quanh để phòng nhân viên ga tàu đuổi đi.

Mẹ cao chưa tới một mét rưỡi, đứng dưới đường phải giơ cái giỏ trái cây lên quá đầu, kiêng chân rồi nhảy lên thì khách mới lấy được.

Nhìn bóng lưng mẹ, mắt Đông nhòe đi, anh bất chấp chạy tới, giật lấy giỏ của mẹ rồi đưa lên. Mẹ khi đó rất ngượng ngùng, chắc không muốn con trai nhìn thấy mình lúc này.

Sau khi về nhà, Đông nói: “Ngày mai con đi với mẹ”.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Mẹ lắc đầu: “Không được! Bị người ta bắt đấy”.

Đông nói: “Thế thì mẹ cũng đừng đi nữa!”.

Mẹ cố chấp nói: “Nhanh nhanh gom chút tiền để tiễn con đi nữa. Yên tâm, mẹ không sao đâu”.

Ngày hôm sau Đông tới một công trường làm thêm. Vừa làm anh vừa lo lắng cho mẹ.

Có một lần Đông nghe mẹ nói nhỏ với cha: “Nếu tôi bị người ở ga bắt thì tuyệt đối đừng có nộp phạt, ông cứ lấy tiền tôi cất trên nóc tủ đưa con trai đi học”. Khoảnh khắc đó, Đông hiểu ra rất nhiều điều...

Mùa hè qua đi, Đông cảm từng xấp tiền lẻ trở về trường, không ngờ chưa được mấy ngày thì mẹ bị người ở ga tàu bắt đi thật, không biết bao lâu sẽ thả. Nhưng mẹ có hối hận không? Không. Vì con, mẹ nguyện chịu đựng tất cả...

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Bài học trưởng thành

Ôn nghĩa của mẹ sánh ngang với sông lớn biển rộng, tồn tại cùng đất trời. Mong cho những người mẹ trên thế giới đừng quên dành một phần tình yêu cho bản thân. Mong cho những người con trên thế giới, đừng quên báo đáp tình yêu bao la của mẹ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

Five sets of horizontal dashed lines for writing.

Danh ngôn cuộc sống

Cha! Với thương để, chúng con không thể tìm thấy tiếng gọi nào thần thánh hơn nữa.

Wordsworth

SỰ KHOAN DUNG CỦA CHA

Hoàng hôn hôm ấy, Lý đem bài kiểm tra toán be bét của mình về nhà. Cậu đứng trước bàn uống nước, không dám thở mạnh, đợi cha nổi cơn giận. Trong nhà khói bay mờ mịt, cha ngồi xem bài kiểm tra một hồi lâu không nói gì. Cuối cùng, cha có vẻ tùy ý nói: “Mấy câu đầu làm hơi ầu, lần sau sẽ tốt hơn thôi”. Nói rồi bỏ bài kiểm tra xuống đi làm tiếp việc của mình. Đây là cảnh tượng ghi nhớ rõ ràng nhất trong ký ức của Lý. Mẹ đang cho lợn ăn bên ngoài, đàn gà đang lên chuồng, ánh nắng chiếu chiếu trên bức tường nhà hàng xóm. Sự việc mà Lý vốn tưởng sẽ kinh thiên động địa đã lặng lẽ yên bình trôi qua như vậy.

Thế nhưng, trong cuộc sống sau này thường xảy ra những cảnh tượng tương tự. Trong kỳ thi, thành tích ban đầu thấp hơn chỉ giành được giải nhì, cha sẽ bảo: “Không tồi, cha còn sợ con không lấy được giải ba”. Bình thường cha luôn nói, nhiều người giỏi hơn mình lắm, điểm cao thấp không cần quá bận tâm. Có một năm nghỉ hè, Lý đi làm thêm, sau nửa tháng vất vả, cậu chỉ kiếm được một ít tiền. Cha nói: “Không ít, không ít, có người đi cả một năm mà chẳng đem về đồng nào”.

Lý luôn cảm thấy sự khoan dung của cha có chút như dung túng rồi.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Nhất là năm đó học lại. Hàng xóm xung quanh đều khuyên cha, nhà như thế thì đừng để con học lại nữa. Thực tế Lý cũng dao động. Khi gần tới ngày khai giảng, cha vẫn kiên định: “Con đi đi”. Lý nói: “Sợ là không có hi vọng ạ”. Cha đáp lời: “Toán và tiếng Anh đã tiến bộ hơn nhiều so với năm ngoái, chắc không vấn đề gì đâu”. “Cha đang ốm, ở đây lại ít việc, con sợ nhà mình không chịu được”, Lý nói ra điều mình lo lắng nhất. “Còn có mẹ nữa, hưởng hồ con trở về cũng chẳng giúp được bao nhiêu việc, tới trường học cho tốt, đừng nghĩ về việc ở nhà”, cha nói rất nhẹ nhàng.

Năm đó, cha không hề mắng Lý một câu nào, cũng không ép cậu phải có mục tiêu, nhiệm vụ gì, cho dù là khi ở nhà khó khăn nhất, cũng không khiến cậu phải thấy khó xử. Giờ Lý cũng đã có con trai, anh phát hiện ra rằng, trong sự bảo vệ con của mình cũng có một phần “dung túng”. Tình yêu mưa dầm thấm lâu của cha giúp Lý hiểu ra: tình yêu chân chính chính là cởi bỏ sự trói buộc tâm hồn tối đa.

Bài học trưởng thành

Mỗi khi con biểu hiện không tốt lắm, cha đều thể hiện sự khen ngợi và khẳng định sự cố gắng của con, cứ như vậy khích lệ con hết lần này tới lần khác, giúp con hiểu được tấm lòng của cha và chuyển tình yêu đó thành động lực để tiến về phía trước. Tình yêu của cha giống như liều thuốc cứu rỗi nội tâm bối rối của chúng ta.

Danh ngôn cuộc sống

Mẹ là người duy nhất khiến Tử Thần phải khuất phục.

Gorky

NGƯỜI MẸ ĐẶC BIỆT

Hồi nhỏ, mẹ đúng là “đại hoạ” đối với Vân, vì mẹ quá khác thường. Vân từ lâu đã biết điều này.

Khi tới nhà những bạn khác chơi, mẹ của họ sau khi mở cửa thường nói “lau sạch chân của con đi” hoặc “đừng có đem rác vào nhà”, những điều đó đều không khiến mọi người thấy lạ, nhưng ở nhà Vân lại là một cảnh tượng khác.

Khi bạn ấn chuông cửa, sẽ có giọng của một người lớn giả làm trẻ nhỏ vọng ra từ sau cửa nói: “Ta là đại ca khổng lồ đây, có phải người là sơn dương Graf không?”, hoặc là giọng giả ngọt ngào hát: “Ai đang gọi cửa đó?”. Có lúc cửa mở ra một khe nhỏ, mẹ cúi người thấp xuống cao bằng bọn tôi, rồi nói: “Tớ là cô gái bé nhất nhà, đợi một lát tớ đi gọi mẹ”. Rồi đóng cửa lại, khoảng một giây sau mở cửa ra, mẹ đứng trước mặt, lần này là dáng người bình thường. “Ồ, xin chào các cô gái nhỏ!”. Mẹ chào chúng tôi.

Mỗi lần như vậy, những bạn lần đầu tới nhà đều nhìn Vân với vẻ khó hiểu, dường như đang hỏi: “Trời ơi, đây là nơi nào thế?”. Vân cũng cảm thấy rất xấu hổ. Em thường than vãn với mẹ, nhưng mẹ không bao giờ thừa nhận mình là cô gái nhỏ kia.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Nói thực, bạn bè Vân đều thích mẹ, nhưng người tiếp xúc thường xuyên với mẹ là Vân chứ không phải họ.

Thời gian trôi đi, lời nói và hành động của mẹ không hề thay đổi, nhưng hình tượng của mẹ trong mắt Vân thì có cải thiện. Một sự việc bất ngờ đã khiến lần đầu tiên em nhận ra có một người mẹ khác biệt cũng rất tuyệt.

Trên con phố của nhà Vân, có mấy ngọn cây cao chọc trời, bọn trẻ thích leo lên leo xuống những ngọn cây đó. Nếu một bà mẹ nào đó bắt được đứa trẻ nào đang trèo cây, lập tức sẽ dẫn tới những bà mẹ khác của cả khu phố cùng đồng thanh: “Xuống đi! Xuống đi, con sẽ ngã gãy cổ đấy!”.

Một hôm, một đám trẻ đang ở trên cây, lung lay cành cây. Vừa hay mẹ của Vân đi ngang qua, thấy bóng dáng em trên cây. Lúc này bọn trẻ đều rất sợ. “Không ngờ con trèo được cao thế!”, mẹ hét lên với Vân, “Con giỏi quá! Cần thận đừng để ngã đấy!”, rồi mẹ rời đi. Bọn trẻ ngồi trên cành cây không lên tiếng, cho tới khi bóng dáng mẹ khuất đi. “Woa!”, một cậu bé không kìm được kêu lên đầy kinh ngạc, khen ngợi và ngưỡng mộ Vân có một người mẹ khác với những người khác.

Từ hôm đó, Vân bắt đầu nhận ra, buổi chiều khi tan học về nhà, các bạn đều thích ở lại nhà mình một lúc. Các cuộc vui cũng hay tổ chức ở nhà Vân, bạn

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

bè Vân ở nhà thì trầm mặc ít nói, đến nhà Vân thì trở nên hoạt bát, hiếu động, vui đùa với mẹ Vân. Sau đó, mỗi khi Vân và bạn gặp phải phiền não gì đều muốn nhờ mẹ Vân giúp đỡ.

Cuối cùng Vân đã thích sự khác biệt của mẹ. Vân thấy may mắn khi là con của mẹ, hơn nữa rất tự hào về mẹ.

Bài học trưởng thành

Rất nhiều đứa trẻ có khoảng cách với cha mẹ mình, không muốn giao lưu với họ. Thật ra chỉ cần bạn chịu chủ động chia sẻ với cha mẹ, bạn sẽ phát hiện họ luôn muốn thử hiểu bạn. Hiểu nhau phải có hai chiều, đừng để bức tường trong lòng mình chặn mất con đường tìm hiểu lẫn nhau với cha mẹ. Chủ động chia sẻ, chủ động giao lưu, quan hệ giữa hai bên sẽ dần được cải thiện. Biết cách nói chuyện với cha mẹ cũng là một biểu hiện của tình yêu.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

■ -----

■ -----

■ -----

■ -----

■ -----

Danh ngôn cuộc sống

Ơn nghĩa của cha mẹ, nước không thể nhấn chìm, lửa không thể thiêu rụi.

Tục ngữ Nga

SỰ CỐ VŨ GIẢN ĐƠN

Vài tiếng ho dài cùng với tiếng xe máy nổ phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm mùa đông, một dáng người gầy gò xa dần trong màn sương mù. Sáng sớm mùa đông là lạnh nhất, cũng chẳng có mấy người có thể dậy vào lúc này. Nhưng cha thì hàng ngày đều ngồi trên chiếc xe máy cũ kỹ rời khỏi căn nhà ấm áp, ra ngoài thành phố để mua vật liệu trang trí nhà.

Cha bắt đầu làm công việc trang trí nhà cửa từ mấy năm trước, để có tiền cho con gái đi học, cha mới bỏ công việc cũ. Tuy không biết công việc trang trí đó vất vả như thế nào, nhưng nhìn cha hàng ngày rời nhà từ tờ mờ sớm, về nhà khi trăng đã lên, con gái biết công việc đó chẳng phải dễ dàng gì. Mỗi một công trình sau khi hoàn thành cha sẽ nhận ngay tiền lương, con gái biết số tiền ấy đều phải đổi bằng mồ hôi xương máu của cha.

Vì bốn ba nhiều năm, trong lòng chất chứa lo âu, tóc cha đã bạc, trên gương mặt khắc khổ cũng có nhiều nếp nhăn hơn, lưng cũng gù hơn một chút, bàn tay cũng thô ráp hơn nhiều.

Cha rất thực tế, khi con gái có chút thành tích, cha sẽ không khen ngợi mù quáng, mà luôn nhắc nhở con gái vài câu khi con lơ là. Con

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

gái rất yêu thích văn học, và cũng thử đi thi, cuối cùng cũng có một ngày, một tờ chứng nhận danh dự được gửi về trường.

Về nhà con gái khoe với cha, cha rất vui, trầm mặc nhìn tờ chứng nhận hồi lâu rồi nói: “Đời còn dài, con không được kiêu ngạo vì chút thành tích này đâu đấy!”

Niềm vui và sự phấn khích của cha hơn nhiều câu cổ vũ đơn giản đó, nhưng vì không muốn con trở nên tự cao nên cha không thể hiện nó ra ngoài. Vài tháng sau, con gái lại đưa cho cha xem tờ thông báo tham gia vòng chung kết, cha vẫn cổ vũ con như vậy.

Khi cha và hàng xóm ngồi nghỉ dưới tán cây, người ta hỏi cha: “Anh Hiếu, sao anh không xây lại nhà mà cứ ở mãi ngôi nhà cũ thế?”

Khi ấy, cha cười: “Đợi con gái tôi đi học xong đã. Con gái tôi ấy à...”, cha kể về con gái với giọng điệu đầy tự hào.

Đêm khuya, phòng của cha và mẹ vẫn sáng đèn, cha vẫn đang vẽ bản thiết kế. Khi đèn tắt thì cũng đã hơn 3 giờ sáng. Hai tiếng sau cha lại rời khỏi nhà, đi chọn nguyên liệu, bắt đầu một ngày bận rộn...

Một ngôi sao băng bay qua bầu trời, con gái lặng lẽ cầu mong bình an...

Bài học trưởng thành

Cũng giống như những người cha khác trên thế giới, luôn cố vũ con trong lặng thầm nhưng đầy mạnh mẽ, người ngoài không dễ gì nhận ra, chỉ những người làm con như chúng ta mới để tâm từng câu từng chữ, lấy đó là động lực để tiến bước, là chỗ dựa ấm áp. Cha nuôi dưỡng chúng ta trưởng thành, nhưng cha cũng dần già đi. Cho dù cha già rồi nhưng vẫn luôn lo lắng cho chúng ta chuyện học hành, từng chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống. Chúng ta không biết có thể ở bên cha được bao lâu nữa, hãy cố gắng để trở thành niềm tự hào của cha, đó chính là sự báo đáp lớn nhất của chúng ta rồi.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Danh ngôn cuộc sống

Những đứa con của ta, hãy bắt đầu dùng nụ cười để nhận biết cha mẹ đi!

Vergilius (La Mã cổ)

TRƯỚC BUỔI BIỆT LY

“Sao dậy sớm thế? Còn sớm, con nằm thêm chút nữa đi!”. Hôm nay khai giảng, Quyên muốn nhẹ nhàng dậy mặc áo, nhưng vẫn kinh động tới mẹ đang bận rộn quanh lò.

Lửa cháy rất mạnh, làm bừng sáng đôi mắt mẹ, những nếp nhăn trên trán cũng lấp lánh ánh sáng.

“Con à”.

“Vâng!”, Quyên đáp, để cho mẹ kéo mình vào lòng, vén một lọn tóc ra sau tai cho em. Mẹ không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ngọn lửa. Trong tiếng nổ tanh tách của củi, Quyên cảm nhận được hơi thở của mẹ.

“Tối trường thì đừng nhớ nhà nhé. Lớn thế này rồi, khóc là người ta cười cho đấy!”, mẹ thêm một ít củi, khẽ nói.

“Con cũng không biết tại sao không kiếm chế được bản thân”. Quyên vùi đầu vào ngực mẹ, em nghe thấy tiếng tim mẹ đập.

“Ngốc nghếch! Như thế không phải sẽ phân tâm, ảnh hưởng tới học hành sao? Ở nhà thì có gì mà nhớ, mẹ không cần con phải lo đâu”. Quyên không nói gì, chỉ chui sâu hơn vào lòng mẹ, mẹ cũng ôm chặt hơn.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Quyên đặt tay vào bàn tay ấm áp của mẹ, bàn tay từng rất mảnh mai, mịn màng, nay đã thô ráp tựa vỏ cây rêu. “Mẹ”.

Mẹ khẽ đáp một tiếng, mắt Quyên cay cay, khoẻ mắt cũng bắt đầu ướt ướt. Quyên nghiêng đầu nhìn ngọn lửa. Mẹ lại thêm cúi, lửa cháy mạnh hơn.

Dần dần ngọn lửa nhảy múa mờ dần trước mắt Quyên, phản chiếu một cảnh tượng trong quá khứ: Cha mất sớm, hai mẹ con em nương tựa nhau mà sống, Quyên đưa cốc tới trước mặt mẹ, mẹ cười, nhưng rõ ràng đáy mắt có ánh nước. Trời mùa hè nắng gay gắt, Quyên và mẹ dưới ruộng mồ hôi đầm đìa. Trong ánh đèn mờ ảo, Quyên ngồi học ở bàn, mẹ ở bên cạnh khâu vá, ánh đèn phản chiếu hai chiếc bóng lên tường, bình an, tĩnh lặng. Đột nhiên Quyên thấy cổ lạnh lạnh, là nước mắt của mẹ. Quyên không dám ngẩng lên, nhưng em biết, nước mắt của mình cũng đang từng giọt nhỏ xuống cánh tay mẹ.

Bài học trưởng thành

Lời dặn âu yếm của mẹ trước khi con gái xa nhà khiến con gái hiểu mình đã trưởng thành rồi, nhưng mẹ thì không còn trẻ nữa. Những cảnh tượng trước kia hiện lên, tình yêu của mẹ như hình với bóng, như ngọn lửa này, cho con hi vọng và sự ấm áp vô hạn, và cổ vũ con dũng cảm tiến bước trên con đường tương lai.

Danh ngôn cuộc sống

Không có thành phố nào đẹp hơn Baghdad, không một ai đáng tin tưởng hơn người mẹ.

Ngạn ngữ Iraq

BỮA TRƯA CHAN CHỮA TÌNH YÊU THƯƠNG

Trong thời kỳ khó khăn ấy, rất nhiều bạn học sinh không có nổi hộp cơm tử tế để mang tới trường, người ngồi cạnh Dương là một trong những bạn như thế. Bữa trưa của bạn ấy luôn chỉ có món đậu và những hạt cơm đầu đen đen, cơm của Dương thì thường có thịt nguội và trứng ốp, hai hộp cơm đúng là một trời một vực.

Mà lần nào người bạn ấy cũng nhặt tóc ra khỏi hộp cơm, rồi ăn như không có chuyện gì. Phát hiện khiến người ta không thoải mái này cứ duy trì mãi.

“Có thể thấy mẹ bạn ấy rụng tóc rất nhiều, cơm ngày nào cũng có tóc”, các bạn bàn tán với nhau. Vì suy nghĩ tới lòng tự trọng của bạn, lại không thể biểu hiện ra, nhưng vẫn cảm thấy rất mất vệ sinh, nên ấn tượng của bạn học về người bạn này bắt đầu xấu đi.

Một hôm tan học, người bạn đó gọi Dương lại: “Nếu rảnh thì cậu về nhà tớ chơi đi”. Dương tuy không muốn lắm,

nhưng từ khi học cùng nhau tới giờ, đây là lần đầu tiên bạn ấy mời Dương về nhà chơi nên Dương cũng ngại từ chối. Dương theo bạn về tới một thôn nghèo hẻo lánh, đường đi khó khăn nhất thành phố.

“Mẹ, bạn con tới chơi!”. Nghe tiếng gọi vui vẻ đó, cửa nhà mở ra, mẹ của bạn ấy xuất hiện ở cửa.

“Bạn của con trai mẹ tới rồi, để mẹ xem nào!”. Nhưng mẹ của người bạn ấy khi đi ra phải dùng tay rờ rẫm khung cửa. Thì ra bác ấy là người khiếm thị.

Dương cảm thấy sống mũi cay cay, không nói nên lời. Tuy cơm mỗi ngày của bạn ấy chỉ có đậu, nhưng người mẹ không nhìn được đã cẩn thận chuẩn bị cho bạn ấy. Đó không chỉ là một bữa cơm mà còn là tình yêu của mẹ, thậm chí cả những sợi tóc rơi trong đó cũng là tình yêu của mẹ.

Bài học trưởng thành

Cơm của cậu bạn được người mẹ khiếm thị chuẩn bị với tình yêu thấm nồng, là hộp cơm đặc biệt nhất thế giới. Tình yêu trong hộp cơm ấy không một món ngon nào có thể sánh bằng. Thế giới vì tình yêu của mẹ mà tràn ngập sự ấm áp và chân tình, tình yêu của mẹ là vô điều kiện, phát ra từ tận sâu đáy lòng. Dù khó khăn hay hạnh phúc, chỉ mong con cái trên toàn thế giới có thể thật sự cảm nhận được và trưởng thành đầy vui vẻ trong tình yêu của mẹ.

Danh ngôn cuộc sống

Tình yêu của cha và con trai khác nhau: Cha yêu bản thân con trai mình, còn con trai yêu hồi ức của mình với cha.

Ngạn ngữ Châu Âu

THỂ HIỆN SỰ CẢM ƠN

Văn Nam, con trai, và người cha hơn sáu mươi tuổi tới vườn thú chơi.

Tại vườn thú, thấy hai chú khỉ chơi xích đu, con trai rất thích thú, đứng bên ngoài lồng sắt rất lâu không chịu đi. Không biết ai đột nhiên ném về phía mấy chú khỉ một chai coca, hai chú khỉ lập tức dừng chơi, liều mạng tranh nhau chai coca lăn dưới đất. Con trai dường như nhớ ra mình cũng khát, nói: “Cha ơi con khát, con muốn uống nước”.

“Được, chúng ta cùng đi mua nước”, Văn Nam vừa đồng ý vừa kéo con trai chuẩn bị rời đi. Nhưng con trai vẫn bám lấy lan can: “Không, con còn muốn xem khỉ nữa”. Người cha già đứng bên cạnh, nói với Văn Nam: “Để cha đi mua, con ở đây chơi với Bắp đi”. Nói rồi cha già tập tễnh rời đi, Văn Nam gọi: “Cha mua thêm một chai nhé, con cũng khát rồi”.

Quầy bán nước không xa. Rất nhanh người cha già đã đưa một chai cho Văn Nam, anh mở nắp chai đưa cho con trai nhỏ uống. Rồi anh lấy một chai khác từ cha, uống vài ngụm là hết nửa chai. Cha thấy nắp chai đã được đóng, đưa tay ra, chai nước lại về tay mình. Đây là thói quen cũ rồi, khi cả nhà cùng đi chơi, phần lớn là người cha già làm “chân chạy vặt”. Đứa con nhỏ vẫn đang ngửa cổ tu ừng ực, âm thanh

Cha mẹ không phải người đấng trời của tôi

rất to nhưng thực ra mới uống được một chút. Một lúc lâu sau con trai nhỏ mới đưa chai cho Văn Nam, cùng lúc đó vươn tai thơm lên má Văn Nam một cái: “Con uống no rồi, cảm ơn cha!”

Không biết vì sao, lòng Văn Nam gợn sóng, anh nhớ ra bản thân đã quên mất một câu. Văn Nam mới vặn xong nắp chai nước cho con trai thì tay cha già đã đưa tới: “Con trông Bắp đi, cha ra ngồi bên hồ một lát”. Người cha già chỉ ra hồ, ở đó có một hàng ghế đá. Văn Nam do dự một lát, gọi: “Cha...” cha đang quay người định đi, nghe gọi thì quay lại: “Còn cần mua gì sao? Để cha đi”. Văn Nam lắc đầu, nói khe: “Cha, cảm ơn cha!”

Cha già không nói gì, dừng bước nửa giây, vẫn tiến về phía hồ. Nhưng Văn Nam cảm giác đôi mắt ông dường như ánh lên vài tia sáng. Văn Nam lại học con trai mình, lặng lẽ thầm nói với bóng lưng người cha già: “Cảm ơn cha”.

Bài học trưởng thành

Chúng ta từ nhỏ tới lớn dường như rất ít khi nói lời cảm ơn với cha. Vì tình yêu của cha với chúng ta là lặng lẽ, hàm súc, nên dần dần chúng ta cũng không biết cách thể hiện tình yêu của mình, bỏ qua mất cảm nhận của cha. Có lẽ cha không có những lời lẽ quan tâm ấm áp, không có những lời chúc phúc có thể nói ra bất cứ lúc nào, cũng không ngày đêm ở cạnh ta, nhưng sự trầm mặc của cha chất chứa toàn bộ tình yêu của cha với con cái.

Danh ngôn cuộc sống

Nền tảng của gia đình chính là tình cảm đặc biệt của cha mẹ với con cái của mình.

Russell

SỐ TIỀN NẶNG TRỮ TÌNH CHA

Cha từng tới trường hai lần, cả hai lần đều khiến cô mất hết thế diện.

Lần đầu tiên cha đưa cô đến trường báo danh, tới cổng trường, đột nhiên ông dừng lại, chuyển túi hành lý từ bên vai trái sang bên phải, ho một tiếng, nhổ một bãi nước bọt xuống đất, dùng giọng địa phương nói lớn: “Này con, đọc cho cha xem trên cái bảng gỗ kia viết gì thế?”. Cô thấy những ánh mắt mang nhiều hàm ý phức tạp, cứ như binh sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp nghe thấy khẩu lệnh, từ khắp mọi phía vây lại, cuối cùng dừng lại ở cô và cha, cứ như nhìn quái vật vậy. Những ánh mắt ấy khiến cô mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, cô giậm chân, mặc kệ cha, chạy vào trường như trốn chạy điều gì đó.

Cha không nhận ra cô bé không vui, chạy theo cố chấp hỏi một lần nữa. Cô hết cách, đành nói nhỏ đó là tên của trường đại học mình thi đỗ. Trên đường tới ký túc xá, cha rất vui, mặc cho người ta có để ý mình không, gặp ai cha cha đều chỉ vào con gái đi bên cạnh, nói lớn một cách tự hào đây là con gái mình, đã thi đỗ đại học, còn nói con gái từ nhỏ đã học rất giỏi. Cha có thể không nghĩ tới việc nói những lời đó ở trường này là không phù hợp. Cuối cùng, cô không chịu được, quát lên với cha. Nhưng cha không để tâm, trong ký túc lại giới thiệu

cô một lần nữa. Cuối cùng, cha cuốn một điếu thuốc lá, thoả mãn hút vài hơi rồi nói thêm, con gái nhà tôi là đứa trẻ tài giỏi, lần này tương lai tươi sáng rồi!

Lần thứ hai cha đến trường là một năm trước, giống như bây giờ, trước ngày lễ 1/5. Bạn bè trong ký túc xá đều đang bàn bạc lên kế hoạch cho kỳ nghỉ đi đâu chơi. Cha không gõ cửa, “cạch” một tiếng đẩy cửa vào khiến tất cả giật mình kêu lên, trời nóng nực mọi người đều ăn mặc thoải mái. Cha không hề nhận ra tại sao người ta lại hét lên như vậy, vừa vào cửa là gọi con gái, hỏi đã ăn hết đồ ăn chưa. Cha nói với cô, mẹ bảo cha đem một túi nữa tới. Sau lưng cha còn đeo một cái túi gai căng phồng. Cô nhìn các bạn, rồi nhìn cha, mặt nóng bừng, không biết nên nói gì nữa. Cha mở túi, dùng bàn tay to lớn của mình lấy các món rau rừng ra, rất tự nhiên mà đặt lên giường của các bạn cùng phòng. Cho dù mọi người từ chối nhưng cha vẫn đưa còn nói rau ngâm qua muối rồi, lấy nước nóng nhúng qua một chút là ăn được.

Cha tặng xong quà, cuốn một điếu thuốc, không bận tâm các bạn cô đang bịt mũi bịt miệng, ngồi trên giường của con gái hút thuốc, nghe mọi người nói tới chuyện du lịch vào kỳ nghỉ lễ. Không biết tại sao cha rất tò mò về chuyện này, đứng dậy hỏi: “Kỳ nghỉ lễ là sao thế?”

Một bạn cùng phòng cô nín cười nói: “Chính là kỳ nghỉ lễ vài ngày tới, có thể không cần đến lớp, còn được đi du lịch đấy ạ!”

Cha có phần buồn bực: “Đang yên lành, tại sao trường lại nghỉ dài?”

Người kia cười khẽ, hai bạn khác cũng cười thành tiếng. Một người nhịn cười nói: “Vì sắp tới Quốc tế Lao Động nên trường mới nghỉ ạ.”

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Cô không thể nhẫn nhịn việc cha cứ hỏi những câu ngốc nghếch như thế, nói: “Quốc tế Lao Động là ngày Tết của những người lao động trên toàn thế giới cha ạ”.

Cha dường như đã hiểu tại sao trường lại nghi, gật gù, nhắm đi nhắm lại từ Quốc tế Lao Động, nhả ra một lần khói, đột nhiên lại hỏi: “Người lao động là những ai, ai cho phép họ đón ngày lễ đó?”.

Cha hỏi xong thì mọi người trong phòng đều không tìm được nữa, bật cười lớn.

Cha cũng cười, gãi đầu hỏi con gái, ngày Quốc tế Lao Động là ngày bao nhiêu thế? Cô mặt đỏ bừng vì xấu hổ, kêu lên ai oán, nước mắt cũng đã chảy. Cha không nhìn thấy nước mắt của con gái, lại hỏi các bạn cùng phòng cô đi du lịch hết bao nhiêu tiền.

Năm ngày sau khi cha rời khỏi trường, cô nhận được số tiền cha gửi tới, bên trong thư có viết hai chữ “du lịch”. Nửa tháng sau cô lại nhận được thư của cha. Cha không biết chữ, thư cũng là cô giáo tiểu học của cô viết hộ. Trong thư cha hỏi cô, tiền cha gửi đã nhận được chưa. Cha còn nói, con gái cha so với người khác không thiếu gì cả, người ta đi du lịch, con cũng phải đi du lịch, tiền có thể không đủ, tìm chỗ nào rẻ một chút! Trong thư cha còn nói, cha đã biết ngày Quốc tế Lao Động là ngày lễ của người lao động trên toàn thế giới, cũng biết là ngày 1/5. Cha cũng biết thì ra mình cũng là người lao động. Cuối cùng cha bảo cô hãy yên tâm đi du lịch, không cần lo lắng việc ở nhà. Phía sau bức thư còn viết một câu: *Chúc con gái ngày Quốc tế Lao Động vui vẻ!*

Cô không ngờ, khi nghỉ hè về đến nhà lại thấy cha bị tập tễnh một chân. Cha thấy cô, có chút hốt hoảng, rồi cười, hét lên vào trong nhà: “Mẹ nó ơi mổ gà, con gái chúng ta về rồi!”.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Mẹ kể chân của cha bị gãy do đi hái rau rừng trên vách núi. Vách núi đó dựng đứng, nhưng rau rất tươi, nhìn là biết sẽ bán được nhiều tiền. Mẹ còn nói, cha mong hái được nhiều một chút, trả nhanh tiền nợ! Cha từ hôm đó không tới trường cô nữa.

Cô ngồi viết thư cho cha mẹ, cuối thư viết hai câu: *Chúc cha Tết Lao Động vui vẻ! Chúc mẹ Tết Lao Động vui vẻ!* Khi viết hai câu này, cô đã khóc, nước mắt nhỏ xuống bức thư.

Bài học trưởng thành

Mọi người thường xuyên ca ngợi người mẹ, đúng vậy, tình mẹ bao la, vĩ đại, nhưng tình mẹ tạo cảm giác dựa dẫm, là bến đỗ tâm hồn, còn tình yêu của cha thì âm thầm, lặng lẽ, tạo cảm giác về sự kiên cường, là một loại động lực thúc đẩy.

Danh ngôn cuộc sống

Không có mẹ sao gọi là gia đình?

Hawthorne

VIỆC CỦA MÌNH TỰ MÌNH LÀM

“**E**on đã 10 tuổi rồi, phải học cách tự giặt quần áo của mình”. Mẹ không nhận lấy quần áo bẩn mà cậu bé đưa, “Con là con trai, phải tự lập!”.

“Các bạn lớp con đều được mẹ giặt quần áo cho”. Cậu bé chu môi, “Tại sao mẹ không giặt cho con?”.

“Vì con đã là một người đàn ông nhỏ rồi!”, mẹ vẫn không nhận lấy quần áo.

“Hứ!”, cậu bé tức giận ném quần áo xuống đất.

“Để anh giặt cho”, bố của cậu bé nhặt quần áo của con trai lên.

“Không!”. Mẹ lấy quần áo trong tay cha, để trên ghế, “Để con nó tự giặt!”.

Cậu bé có chiếc áo nào bẩn đều nhờ mẹ giặt cho. Lần nào mẹ cũng từ chối, cũng không để bố giặt, mà bắt cậu phải tự giặt. Nhưng cậu bé luôn tức giận ném quần áo xuống đất, lúc ấy mẹ luôn bình tĩnh nhặt lên và để trên ghế.

Quần áo bẩn trên ghế ngày một nhiều hơn, quần áo sạch của cậu bé ngày một ít. Cho tới một ngày cậu bé đã mặc hết quần áo sạch rồi.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

“Mẹ, giặt quần áo giúp con đi!”. Cậu bé nhìn mẹ vẻ đáng thương: “Mẹ, giặt giúp con đi mà!”

“Con trai”. Mẹ khẽ xoa đầu cậu bé, “Con đã là một người đàn ông nhỏ rồi, phải học cách tự lập! Con có hiểu không?”

“Để anh giặt”, bố của cậu bé đưa tay về phía chồng quần áo bẩn.

“Không”. Mẹ ngăn cản, “Để con tự giặt!”. Mẹ bung một chậu nước sạch tới trước mặt con trai, đặt một gói bột giặt xuống trước mặt con, nhìn con đẩy về mong chờ.

Cậu bé bặm môi đổ bừa bột giặt vào chậu nước, khuấy vài cái rồi cho quần áo bẩn vào chậu, nước mặt chảy xuống gương mặt bầu bĩnh của em. Sau một lúc hươ chân múa tay, em vớt quần áo ra. Sau vài lần giặt, nước trong chậu rất đen. Lúc này mẹ cầm lấy quần áo trong tay con trai đem phơi lên giá.

Sau khi con giặt xong, mẹ mỉm cười, khẽ hôn lên gương mặt đầy vết nước mắt của em: “Con trai lớn rồi!”

Sáng hôm sau, cậu con trai phát hiện quần áo mình giặt rất sạch.

Mẹ mỉm cười nói với bố: “Con trai chúng ta ngoan không! Quần áo con trai mình giặt sạch lắm!”

Từ đó, quần áo bẩn của mình, cậu bé đều tự giặt, hơn nữa lần sau sạch hơn lần trước. Ở trường cậu hay nói với bạn: “Xem quần áo tớ tự giặt này! Sạch lắm! Tớ tự lập rồi!”

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Một hôm cậu dậy lúc nửa đêm để đi vệ sinh, phát hiện đèn nhà vệ sinh sáng, hơn nữa có tiếng giặt quần áo. Cậu khê khàng đi vào, thì ra mẹ đang giặt lại những quần áo hôm nay cậu đã giặt!

Bài học trưởng thành

Mẹ lén con trai giặt lại quần áo con đã giặt, lúc này con trai mới hiểu được tấm lòng của mẹ. Tình yêu của mẹ tuyệt đối không phải cưng chiều, vì tương lai của con, chúng ta phải để con hiểu được tầm quan trọng của sự tự lập, như vậy con mới có thể trưởng thành. Là con cái, chúng ta nên hiểu cho tấm lòng cho cha mẹ, không được phụ sự kỳ vọng của họ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

Five sets of horizontal dashed lines for writing, each preceded by a small green square bullet point.

Danh ngôn cuộc sống

Không có tình yêu vô tư, hi sinh bản thân của mẹ, tâm hồn của con cái sẽ như một vùng hoang mạc.

Dickens

MẸ VÀ CON

Một ngày mùa hè, thời tiết rất đẹp, trên khoảng đất trống có một bé trai khoảng 10 tuổi cùng một người phụ nữ. Đứa bé đang dùng súng cao su được làm một cách thô sơ bắn một cái chai thủy tinh cách mình 7-8 mét.

Cậu bé luôn bắn chệch, hơn nữa lúc cao lúc thấp. Chưa thấy đứa trẻ nào bắn kém đến vậy. Người phụ nữ ngồi trên thảm cỏ, nhặt ra một viên sỏi, khế đưa cho con trai, mỉm cười. Cậu bé nhận từng viên sỏi rồi bắn đi, đương nhiên đều bị cậu lãng phí. Nhìn ánh mắt của người phụ nữ kia có thể biết đó là mẹ của cậu bé.

Nhưng cậu bé rất nghiêm túc, nín thở rất lâu rồi mới bắn. Nhưng có thể nhận ra viên này cậu lại bắn trượt, chỉ là cậu không có ý chịu thua.

Có người tiến lại nói với mẹ cậu bé: “Để tôi dạy cháu bắn nhé?”

Cậu bé dừng lại, nhưng vẫn nhìn về hướng cái chai.

Mẹ của cậu bé cười với cậu, nói: “Cảm ơn, không cần đâu!”. Mẹ dùng một chút, nhìn con mình nói nhỏ: “Bé không nhìn thấy gì đâu”.

Người kia khựng lại, một lúc lâu sau mới nói: “Ồ... xin lỗi, nhưng tại sao...”.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

“Những đứa trẻ khác đều chơi như vậy mà, không phải sao?”

“À... Nhưng cậu bé... sao có thể bắn trúng được chứ?”

“Tôi nói với nó, rồi sẽ bắn trúng”. Mẹ bình tĩnh nói: “Quan trọng là nó có làm hay không”. Người đó trầm mặc. Một lúc lâu sau, tần suất bắn của cậu bé giảm dần, cậu mệt rồi. Mẹ không nói gì, vẫn nhặt sỏi, mỉm cười, chỉ là cũng đưa sỏi chậm lại.

Người kia phát hiện cậu bé bắn rất có quy luật. Mỗi lần bắn ra một viên là di chuyển một chút, bắn thêm lần nữa lại di chuyển thêm chút nữa, sau đó lại chậm chậm di chuyển theo hướng ngược lại. Vậy là cậu bé biết được phương hướng đại khái!

Gió đêm khẽ thổi, tiếng dế kêu râm ran trong đám cỏ, bầu trời đêm lấp lánh những vì sao. Âm thanh phát ra từ dây cao su, rồi tiếng sỏi rơi vẫn lặp đi lặp lại một cách đơn điệu. Với cậu bé thì tối hay sáng không có gì khác biệt.

“Xem ra hôm nay cậu ấy không bắn trúng được rồi”, người kia nghĩ. Chần chừ một chút, người ấy tạm biệt người mẹ rồi rời đi. Đi một đoạn không xa thì phía sau có tiếng chai thủy tinh vỡ một cách giòn tan, sau đó là tiếng reo hò phá tan màn đêm của hai mẹ con...

Bài học trưởng thành

Người mẹ dành hết tình yêu cho đứa con của mình, mẹ là niềm hi vọng và động lực kiên trì của con trai. “Rồi sẽ bắn trúng, quan trọng là nó có làm hay không”, một người mẹ thật có trí tuệ. Mỗi người lớn lên đều không thể tách rời được tình yêu của mẹ, tình mẹ tạo nên những vĩ nhân, đem đến linh cảm cho những người làm nghệ thuật, mở ra trí tuệ nhạy bén của các nhà khoa học, cũng làm phong phú cho tình cảm nội tâm của mỗi chúng ta. Tình mẹ giống như vô số vì sao trên bầu trời, chiếu sáng cho trái tim của chúng ta. Tình mẹ, là cách gọi ngọt ngào nhất thế gian!

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

■ -----

■ -----

■ -----

■ -----

■ -----

Danh ngôn cuộc sống

Tình mẹ là sức mạnh vĩ đại nhất thế gian.

Arthur Miller

MẸ THÍCH ĂN ĐÀU CÁ

Khi Thông bắt đầu hiểu chuyện, gia đình cậu rất nghèo, một tháng cũng rất khó để có một bữa cơm cá. Mỗi lần ăn cá, mẹ đều gấp đầu cá vào bát mình trước, bóc thịt ở bụng cá, nhặt hết những chiếc xương rồi gấp vào bát con trai, còn lại là của cha. Khi Thông đòi ăn đầu cá thì mẹ luôn nói: “Mẹ thích ăn đầu cá”.

Thông nghĩ: “Chắc hẳn đầu cá rất ngon”. Một hôm cha đi vắng, Thông nhân lúc mẹ đang xới cơm, cậu gấp một cái đầu cá, ăn tới ăn lui, cảm thấy không ngon bằng thịt ở bụng cá.

Năm đó, bà ngoại tới nhà Thông, mẹ mua cá hồi loại rất đắt. Khi ăn cơm, mẹ gấp miếng thịt cá vốn dĩ của Thông vào bát bà ngoại. Bà ngoại nói: “Con quên rồi à? Mẹ thích ăn đầu cá nhất”.

Bà ngoại nheo mắt nhặt xương cá, gấp vào bát cháu trai và nói: “Này, cháu ăn đi”.

Rồi bà ngoại gấp đầu cá, móm mém ăn vè rất ngon lành, thỉnh thoảng nhả ra một cái

xương nhỏ. Thông vừa ăn thịt cá không có xương vừa nghĩ: “Sao mẹ của mẹ cũng thích ăn đầu cá?”

Tới năm 29 tuổi, Thông lập gia đình, cuộc sống đã tốt hơn, từng xuyên mua thịt cá để ăn. Mỗi lần ăn cá, cuối cùng còn lại luôn là mấy cái đầu không ai ăn.

Năm 30 tuổi, Thông có con gái, nháy mắt con cũng tới tuổi ăn cơm rồi. Một bữa cơm trưa, vợ của Thông gắp thịt ở bụng cá rồi tỉ mỉ nhặt xương, đưa vào bát cho con gái, còn mình thì gắp đầu cá. Con gái thấy thế cũng đòi ăn đầu cá. Vợ Thông nói: “Con ngoan, mẹ thích ăn đầu cá”.

Ai ngờ con gái không chịu, cứ khóc đòi ăn đầu cá. Mẹ hết cách, khó khăn lắm mới lấy được một ít thịt, nhưng con gái cho vào miệng là nhả ra, nói không ngon gì cả, từ đó không đòi ăn đầu cá nữa.

Cũng từ khi ấy, Thông nhận ra một đạo lý: Phụ nữ khi làm mẹ rồi thì luôn muốn dành thứ tốt nhất cho con mình.

Bài học trưởng thành

Tình yêu của mẹ dành cho con là tình yêu lớn nhất trong cuộc đời này. Dù cho có bất cứ điều gì xảy ra thì tình mẫu tử vẫn cứ thiêng liêng, vẹn tròn như vậy. Người mẹ luôn dành những điều tốt đẹp nhất cho con, còn mình thì luôn chịu phần thiệt. Với cha mẹ, con cái luôn luôn là những đứa trẻ cần được che chở, dù con có khôn lớn, trưởng thành đến đâu. Mẹ, một người thật vĩ đại.

Danh ngôn cuộc sống

Tình yêu của mẹ là ngọn lửa không lờ.

Romain Rolland

MÓN QUÀ CỦA MẸ

Đó là một trận đấu khúc côn cầu trên băng cuối cùng tôi tề vào mùa đông. Khi đó Jack Welch đang học năm cuối ở trường trung học Salem. Đội bóng của ông lần lượt đánh bại đội 3 đội khác trong 3 trận đấu nhưng trong các trận sau đó, đội đã thua hết tất cả 6 trận, trong đó 5 trận đều chênh lệch có một bóng. Vì vậy ở trận đấu cuối cùng, cả đội đều khát khao chiến thắng tốt độ. Là đội phó của đội Salem, một mình Welch đã ghi 2 bóng, tức khắc họ cảm thấy vận khí tương đối tốt.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Đó quả thực là một trận đấu vô cùng hấp dẫn, 2 bên sau khi đấu hòa 2:2 đã bước vào thi đấu hiệp phụ. Nhưng rất nhanh, đối phương đã ghi bàn, lần này đội của Welch lại thua. Đây đã là thất bại trận thứ 7 liên tục. Ông vô cùng buồn bã, tức giận quẳng chiếc gậy đánh bóng ra đối diện sân bóng, sau đó tự mình trượt đi, không ngoái đầu lại xông vào phòng nghỉ. Cả đội bóng đã ở đó, mọi người đang thay giày trượt băng và quần áo đánh bóng. Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra, người mẹ gốc Ailen bước những bước dài đi vào.

Cả phòng nghỉ lập tức yên lặng. Cặp mắt nào cũng đều nhìn vào người phụ nữ trung niên mặc bộ quần hoa này, nhìn bà đi qua phòng, trong phòng vừa hay có vài đội viên đang thay quần áo. Mẹ tiến thẳng ra chỗ Welch, một tay tóm chặt cổ áo ông.

“Con quá nhát gan!”, bà hét vào Welch. “Nếu con không biết thất bại là gì thì mãi mãi con sẽ không biết làm thế nào mới có được thành công. Nếu con thực sự không biết chấp nhận thì tốt nhất con không được tới tham gia thi đấu!”

Vì câu nói của mẹ, có niềm tin vào bản thân, Welch phấn đấu học tập, chỉ mới 24 tuổi đã có trong tay tấm bằng tiến sĩ hoá học Đại học Illinois. Năm 45 tuổi, Welch trở thành chủ tịch hội đồng quản trị và CEO trẻ nhất trong lịch sử công ty General Electric của Mỹ. Sau đó, Welch đã nhiều lần nhắc tới câu nói của mẹ mình trong tự truyện của mình, ông nói: “Đó là câu nói tuyệt diệu nhất mà tôi từng nghe cho tới lúc này, cũng là món quà vĩ đại nhất mẹ tặng tôi – sự tự tin”.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Bài học trưởng thành

Welch đã bị mẹ mắng - ngay trước mặt các bạn của mình - nhưng những lời nói đó ông không bao giờ có thể quên được, vì ông biết sự nhiệt tình, sự thất vọng và cả tình yêu của mẹ đã khiến bà xông vào phòng nghỉ của đội bóng. Bà, Grace Welch, là người có ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc đời của con trai mình. Bà không những dạy Welch biết giá trị của sự cạnh tranh mà còn dạy cho ông biết niềm vui của chiến thắng và tất yếu chấp nhận thất bại trong khi tiến lên.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

■ _____

■ _____

■ _____

■ _____

■ _____

Danh ngôn cuộc sống

Chỉ người làm mẹ mới hiểu được tình mẹ.

Montagu

CHIẾC GHẾ CAO CỦA MẸ

Con gái của anh đã bắt đầu tự ăn được rồi, cô bé ngồi vững chãi trên một cái ghế nhỏ. Mẹ anh cũng đã chia tay cái ghế cao, thích ngồi ghế dựa, chuyển sang ngồi bên cạnh cháu gái. Mẹ anh thường ưu tiên lấy cho cháu gái một bát đầy ắp những món ngon. Nhiều lúc cơm của cháu gái ăn không hết mẹ cũng cho vào bát mình ăn rất vui vẻ.

Mẹ ngày một già đi, mái tóc đã điểm bạc, những nếp nhăn thêm sâu, nhưng tình yêu của mẹ mãi mãi tươi trẻ, âm thầm nhưng cũng ào ạt. Anh thường nói chuyện hồi còn nhỏ với mẹ, nhiều nhất vẫn là chuyện ăn cơm, khi ấy mẹ rất thích cái ghế cao kia, còn anh ngồi trên cái ghế đầu thấp vừa vặn với chiếc bàn. Tới đây, mẹ chỉ lặng lẽ nghe, mỉm cười không nói.

Khi anh 7 tuổi đã mất mẹ ruột, 10 tuổi thì mẹ tới, trở thành mẹ của anh. Mất mẹ cuộc sống thật vất vả, tục ngữ vẫn nói “Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời mẹ kể mà thương con chồng”. Ánh mắt của người thân, rồi hàng xóm láng giềng như nói với anh cuộc sống bi thảm hơn của anh còn ở phía sau. Thật ra cho dù họ không nói thì những câu chuyện về mẹ kể trong truyện, trong phim cũng rất nhiều rồi. Từ khi mẹ bước vào nhà là anh đã nhìn với ánh mắt thù địch.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Cha làm giáo viên tiểu học ở thôn, cuộc sống rất khó khăn. Từ sau khi mẹ tới trồng thêm hai mẫu ruộng, cuộc sống dần tốt hơn, nhưng vẫn phải lo lắng về vấn đề tài chính. Trong căn nhà lá, hai cái giường ọp ẹp, thứ giá trị nhất của cả nhà có lẽ là cái bàn lớn đã trải qua vài đời. Hàng ngày cả nhà sẽ quây quần bên bàn ăn cơm. Cơm rau cải xanh, củ cải, là bữa ăn thường thấy mà cũng có chút xa xỉ, cha hay hỏi việc học của cậu, còn mẹ không nói nhiều, ngồi trên cái ghế cao, tay cầm bát gĩa rất cao, ăn ngon lành. Còn cậu được xếp ngồi ở cái ghế đầu, vừa vặn có thể với tới bàn. Cậu thường gạt gạt hạt cơm trong bát, trong lòng thấy ấm ức, nếu mẹ còn sống thì cái ghế cao kia là của mình. Nhưng giờ... tức hơn là không thấy được cả món mẹ kể ăn.

Cuối cùng cậu cũng tìm được một cơ hội, một cơ hội tốt mà dù mẹ có biết cũng không tiện mắng mỏ gì anh. Cậu tìm thấy một cái cửa cũ, nhân lúc mẹ ra đồng làm việc, cậu chuyển cái ghế vốn thuộc về mình ra, chọn một cái chân rời cửa cho tới khi chỉ còn lớp vỏ ngoài. Nhìn từ bên ngoài thì cái ghế không vấn đề gì, nhưng chỉ cần có người ngồi lên là sẽ ngã. Trưa hôm đó, mẹ làm cơm rau cải xanh, mẹ bung bát cơm của cha và cậu lên trước, cậu ngồi vào chỗ của mình vui đầu ăn. Trong lòng có phần bất an nhưng lại hi vọng có điều gì đó xảy ra. Mẹ cầm bát của mình, ngồi trên cái ghế kia, bát vẫn cầm gĩa lên rất cao, ăn vẫn ngon miệng. Kế hoạch của cậu thất bại rồi, mẹ kể không ngã khỏi ghế.

Cậu vừa trả lời câu hỏi của cha vừa lén thò chân sang ghế của mẹ, hi vọng làm cái chân ghế bị rơi ra, nhưng lại với không tới. Cậu cố tình để rơi đũa, tranh thủ lúc cúi nhặt đũa đập mạnh chân, “rắc” một tiếng, mẹ đang tập trung ăn cơm không ngờ ghế lại gãy, “ui da” một tiếng ngã ra đất. Bát không vỡ vì khi ngã mẹ cố gắng giữ chặt bát, nhưng thức ăn

thì đổ hết, dính cả vào quần áo, vào cổ của mẹ. Trong bát mẹ chỉ có những lá rau màu vàng, trên lá rau cũng chỉ có vài hạt cơm. Nhưng hạt cơm bình thường cậu cho rằng khó nuốt, vào lúc này, nằm trên những chiếc lá rau trở nên vô cùng sinh động và quý giá!

Cuối cùng cậu cũng hiểu, mẹ ngồi cao như thế, gơ bát lên cao như vậy là sợ cậu nhìn thấy những lá rau héo vàng trong bát mình, cơm ngon mẹ dành cho hai cha con! Cũng vào hôm đó, vào lúc mẹ ngồi dậy từ dưới đất, khi cha gơ tay chuẩn bị đánh mông, cậu vô cùng xấu hổ lao vào lòng mẹ, gọi tiếng đầu tiên xuất phát từ đáy lòng: “Mẹ...”

Bài học trưởng thành

Do ảnh hưởng từ phim, truyện, hình ảnh của người mẹ kế dường như luôn tiêu cực trong mắt mọi người, con trai mất đi người mẹ ruột, mang tâm lý thù địch đối với mẹ kế cũng là khó tránh. Nhưng phải bản thân mình chứng kiến, bản thân trải qua mới có thể hiểu được sự thật là thế nào, chứ không thể chỉ dựa vào những điều nghe thấy và những điều mình suy diễn. Tình yêu của mẹ kế cũng có thể giống như của mẹ ruột, tình mẹ là tình cảm phát ra từ nội tâm, không nhất định phải có quan hệ máu mủ.

Danh ngôn cuộc sống

Cha mẹ và con cái, là món quà tuyệt vời nhất dành cho nhau.

Khuyết danh

TÌNH YÊU GIÚP CON NGƯỜI TRƯỞNG THÀNH

Một cậu bé cho rằng mình là đứa trẻ bất hạnh nhất thế giới, vì mắc bệnh bại liệt nên có di chứng chân tật tễnh và răng bị vẩu. Cậu rất ít khi chơi đùa với bạn bè, khi thấy cô gọi trả lời câu hỏi cậu cũng cúi gằm không nói.

Vào một ngày mùa xuân, cha của cậu bé xin được một ít cây non từ nhà hàng xóm, cha định trồng cây ở trước nhà. Cha nói với các con mình mỗi người trồng một cây, ai trồng được cây phát triển tốt hơn cha sẽ mua cho người đó món quà mình thích nhất. Thấy anh chị em vui vẻ tung tăng xách nước tưới cây, trong lòng cậu bé không biết sao lại có suy nghĩ u ám: mong cho cây mình trồng chết sớm. Sau một lần tưới nước, cậu không còn bận tâm đến nó nữa.

Vài ngày sau, cậu bé ra xem cây mà mình trồng, thật lạ là nó không những không héo mà còn xanh tươi, đầy sức sống. Cha đã thực hiện lời hứa, mua cho cậu món quà mình thích nhất và nói, từ cái cây mà con trồng, có thể thấy sau này con lớn lên nhất định sẽ là nhà thực vật học xuất sắc.

Từ đó về sau, cậu bé dần trở nên lạc quan hơn.

Một buổi tối, cậu bé nằm trên giường không ngủ được, nhìn mặt trăng sáng vàng vạc bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ lời của thầy dạy

Cha mẹ không phải người đấng tử của tôi

sinh học: thực vật thường sinh trưởng vào ban đêm. Sao không đi xem cái cây mình trồng nhỉ? Thế là cậu khê khàng ra ngoài sân, nhưng lại thấy cha đang bón phân cho cây của mình! Cậu trở lại phòng, không tìm được nước mắt...

Bài học trưởng thành

Tình yêu là loại dinh dưỡng tốt nhất của cuộc sống, cho dù chỉ là một thìa nước cũng có thể khiến ngọn cây sinh mệnh vươn cao. Có thể ngọn cây đó rất bình thường, không có gì nổi bật, có thể ngọn cây đó gầy gò, thậm chí còn khô héo, nhưng chỉ cần tưới tắm, nó sẽ phát triển rậm rạp, xanh tốt, thậm chí thành ngọn cây chọc trời. Người cha vì muốn khích lệ tinh thần, cổ vũ con trai nên thầm lặng hỗ trợ. Tình yêu của cha trở thành môi trường tốt nhất, luôn bảo vệ, nuôi dưỡng chúng ta, giúp chúng ta phát triển mạnh mẽ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

■
■
■
■
■

Danh ngôn cuộc sống

Tình yêu của cha mẹ là gốc rễ của mọi đức tính.

Ngạn ngữ Anh

NGƯỜI MẸ MANG NHIỀU GAI

Mã cha qua đời em mới 10 tuổi, em trai 8 tuổi. Cuộc sống giống như bức tranh, mới lộ ra màu sắc của hạnh phúc thì bị bão tố đột ngột ập tới, mọi niềm vui, sự bình yên đều bị phá tan.

Người mẹ dịu dàng hiền hoà, từ khi ấy như biến thành người khác, nóng nảy, thô bạo. Em bắt cần làm vỡ một cái bát cũng sẽ bị chửi mắng nửa tiếng đồng hồ. Chắc là từ khi ấy em bắt đầu ghét giọng nói của mẹ, thứ âm thanh chói tai, khô khốc, thô bạo mài mòn màng nhĩ em, từng chút từng chút một xâm nhập cuộc sống của em. Em không hiểu, giọng nói vốn dĩ ngọt ngào của mẹ tại sao bỗng chốc lại biến đổi như vậy?

Thật ra khi ấy mẹ mới hơn 30 tuổi, vẫn còn trẻ trung, xinh đẹp. Rất nhiều người có ý với mẹ nhưng đều bị mẹ đuổi đi một cách đanh đá. Mẹ giống như một chú nhím xù gai lên đâm vào bất cứ ai đến gần, kể cả cô và em trai.

Mẹ đăng ký được một quầy ở chợ, hàng ngày dậy từ 4 giờ sáng, đi trên chiếc xe ba bánh từ phía Bắc thành phố cho tới chợ đầu mối ở phía Nam thành phố, rồi quay trở lại. Tuyến đường như vậy coi như mẹ đã đi hết một vòng thành phố. Trong mưa gió, mẹ ngày một gầy gò, héo úa.

16 tuổi, em lớn lên thành cô gái trầm mặc hướng nội, thành tích học tập rất tốt. Hàng ngày vào buổi trưa em đều về nhà, nhanh nhanh chóng chóng nấu cơm, rồi đi xe đạp qua năm con phố đưa cơm cho mẹ.

Thông thường, trong âm thanh hỗn tạp của khu chợ, mẹ vừa và cơm vừa dùng giọng nói lớn và thô của mình trả giá với khách hàng. Có một lần khi em tới mẹ đang cãi nhau với người khác, giọng nói chói tai của mẹ làm em sợ hãi. Đối phương là một người phụ nữ ghê gớm, cãi không lại mẹ em thì gọi chồng tới, người đàn ông đó định đánh mẹ.

Năm 22 tuổi, cô tốt nghiệp đại học, không học lên nghiên cứu sinh nữa, vì em trai cũng cần học đại học, mà sức khỏe của mẹ ngày một yếu dần. Cô đưa mẹ tháng lương đầu tiên, xấp tiền dày run rẩy trong đôi bàn tay thô ráp của mẹ. Cô lặng lẽ nhìn mẹ, nói nhỏ: “Mẹ đừng đi bán hàng ở chợ nữa”.

Mẹ cười, giọng nói không the thé nữa, mà có phần trầm khàn, chứa đầy sự gian nan già nua. Sáng ngày hôm sau, vẫn ở chợ, từ xa cô đã nghe thấy giọng sang sảng của mẹ: “Con gái tôi tốt nghiệp đại học rồi, làm việc ở một công ty của nước ngoài...”. Cô nghe được sự tự hào trong giọng nói của mẹ.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Năm 28 tuổi, cô có con gái. Trong thời gian ở cũ, đứa bé khóc cả ngày cả đêm, mẹ cô cũng phải bế con cả ngày cả đêm mà đỡ giúp cô. Một hôm, cô tỉnh giấc, nghe thấy tiếng mẹ hát. Cô không dám mở mắt, lặng lẽ nghe, là bài hát ru, là giọng hát dịu dàng ngọt ngào ấy. Cô ngẩn người, cuộc đời như quay ngược trở lại. Cô trùm chăn lên che mặt, nước mắt tuôn ra như suối. Cuối cùng cô đã tìm thấy lại giọng nói của mẹ, tìm thấy người mẹ trước kia của mình.

Nhưng hạnh phúc luôn ngắn ngủi.

7 giờ sáng, mẹ làm cơm xong gọi cô dậy. 8 giờ cô đi làm, mẹ đẩy cháu đi chơi. 10 giờ, khi cô tới bệnh viện thì mẹ nằm trong phòng theo dõi đặc biệt, không nói được gì.

Đột quy do huyết áp cao khiến mẹ bị liệt nửa người, mất khả năng nói, vãn hôn mê. Cô vuốt ve gương mặt già tái nhợt của mẹ, nước mắt nhỏ xuống. Cô thật muốn lại được nghe giọng của mẹ, cho dù là giọng chói tai the thé, nhưng giờ không thể nghe được nữa rồi.

Trưa hôm sau, mẹ cô đã lặng lẽ ra đi trong cơn hôn mê.

Một tháng sau, cô thu dọn di vật của mẹ, trong một cái hòm nhỏ, có 2 đôi dép đan. Mặt dép là len mềm màu vàng nhạt, để mẹ tự làm. Loại dép đan này trước kia mẹ làm rất nhiều cho cô, đi rất thoải mái, chỉ có một nhược điểm duy nhất là để dày nên tiếng phát ra khi đi rất lớn, nên đôi nào cô cũng chỉ đi vài ngày là bỏ sang một bên.

Hôm nay, cô đi dép vào chân, đi từ ban công vào phòng bếp, từ phòng ngủ ra phòng khách. Tiếng cộp cộp vẫn rất to. Cô lặng lẽ rơi nước mắt, cô biết, đó là âm thanh cuối cùng mà mẹ để lại cho cô.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Bài học trưởng thành

Mẹ là người vĩ đại, những người mẹ luôn hiền hoà, dịu dàng, nhưng vì con cái mà họ như chiến binh được trang bị vũ trang chắc chắn. Thật ra mẹ không kiên cường, sắc bén như chúng ta tưởng, chỉ là họ có người cần được bảo vệ mà thôi. Chúng ta nên hiểu tình cảm của mẹ, trân trọng từng khoảnh khắc được ở bên họ.

NHẬT KÝ ĐỌC SÁCH CỦA TÔI

Five sets of horizontal lines for writing, each starting with a green square bullet point.

Danh ngôn cuộc sống

Ơn cha cao hơn núi, nghĩa mẹ sâu hơn biển.

Tục ngữ Nhật Bản

BÓ CỎ TÓC TIÊN TRẮNG

Ở quê, mỗi mùa xuân khắp nơi đều thấy một loài cỏ dại, có lẽ vì quá nhiều, quá bình thường, rất ít người gọi được tên, cho dù nhìn là nhận ra ngay cành cao và lá xanh của nó.

Đầu xuân nó không nở hoa, tới cuối xuân đầu hè, khi hoa đào hoa mận bắt đầu rụng, khi mặt đất trở nên đơn điệu, nó mới nở từng nụ hoa bé nhỏ, những cánh hoa trắng muốt, nhụy hoa màu vàng sữa, những bông hoa nhỏ bằng móng tay nở trên sườn núi, nơi đất hoang, tựa như những vì sao trên bầu trời đêm, lấp la lấp lánh một vùng, những cơn gió thổi mang theo mùi hương lay động lòng người.

Trong ấn tượng của Huấn, thời gian hoa nở rất dài, phải trải qua cả mùa hè nóng bức, dường như trước, sau và Trung Thu cũng sẽ có hai ba bông nho nhỏ xuất hiện trong cảnh sắc dần trở nên tịch mịch. Thật ra nó đã trở thành một vị thuốc, nhưng những người dân quê ở đây thì họ không hề biết, càng không biết nó có một cái tên rất đẹp và thanh nhã thoát tục: hoa tóc tiên trắng.

Huấn biết hoa tóc tiên trắng, đó là chuyện của hơn 20 năm trước. Khi ấy cha anh làm việc ở thành phố xa xôi, ở nhà chỉ có mẹ là sức lao động chính, Huấn lại bị bệnh. Vào một buổi chiều tối mùa đông, mẹ công Huấn tới trạm y tế sau núi. Đến nơi, bác sĩ đưa cho mẹ một ít cỏ

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

khô, bảo mẹ đi tìm, lấy về rửa sạch, cắt nhỏ đun nước cho Huấn uống, bác sĩ nói nó có thể chữa bệnh của Huấn.

Trên đường về, mặt trăng lên cao, tròn, sáng vàng vạc. Tối nay Huấn vẫn còn nhớ thôn làng tĩnh lặng nằm giữa cánh đồng đầy sương giá ở phía xa.

Mẹ vừa công Huấn đi, vừa dùng chân gạt tim loài cỏ dại có tên tóc tiên trắng mà mùa xuân đâu đâu cũng có. Vì từ mùa thu bọn trẻ con đã đốt hết cỏ dại, nên mẹ không hái được nhiều. Khi gần về tới thôn làng, mẹ lại rẽ sang một con đê bên sông. Con đê này khá xa thôn làng, nhưng vẫn không thoát được thói quen đốt cỏ mùa thu của dân làng. Việc này khiến mẹ thất vọng, cũng khiến mẹ mở rộng phạm vi tìm kiếm, cứ thế, cuối cùng mẹ bị trượt chân ngã xuống một cái hố đang đào để thoát nước. Hố rất sâu, nhưng may có chút rơm và đất mềm ở dưới, ngoài giạt mình ra thì mẹ không bị thương. Không nhớ khi ấy Huấn có sợ mà khóc không, chỉ nhớ mẹ đang định trèo lên thì bất ngờ phát hiện dưới lớp rơm bị mẹ đá qua có một khóm cỏ mẹ đang tìm. Nhớ khi ấy mẹ không tìm được mà reo mừng cảm thán mãi.

Sau đó, trong một thời gian dài, để lại trong ấn tượng của Huấn là vị đắng của loại thuốc kia, đắng không gì tả nổi. Mẹ lấy củ từ vốn dùng để làm lương thực đun đi đun lại cho đặc quánh, đun ra vị đường thật đậm, lấy làm phần thưởng cho Huấn mỗi khi uống thuốc. Trong ký ức non nớt của Huấn, sau khi chịu vị đắng cùng cực, một thìa củ từ đường là vị ngọt mà cả đời không thể trải qua lần nữa.

Đó là chuyện hơn 20 năm trước, Huấn thường ngạc nhiên vì sự rõ nét của những đoạn ký ức đó. Khi ấy, con của Huấn đang xà vào lòng bà làm nũng, bà khựng người một chút rồi theo sự gợi ý của anh, cuối cùng bà cũng nhớ ra. Mẹ anh nói khi ấy anh bị viêm gan cấp tính.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Mùa thu năm thứ hai, sợ Huấn bị tái phát, mẹ đã đi cắt một bó lớn cỏ tóc tiên trước khi người ta đốt cỏ thu, lấy dây buộc lại treo lên xà nhà để đề phòng nếu cần. Nhưng không còn dùng tới nữa, cho tới khi rời tới phía Nam, nhà cũ bán đi cũng không lấy xuống.

Thế nhưng Huấn không hề quên bó tóc tiên trắng bị khói hun thành màu đen tuyền ấy. Cho dù những điều anh nhớ có chút khác biệt với ký ức của mẹ, nhưng ánh trắng của đêm đông đó thực sự đã xuyên qua hơn hai mươi năm, đi vào giấc mộng mệt mỏi của Huấn.

Sống là một việc khó khăn, Huấn luôn nghĩ như vậy. Vô số trắc trở trong cuộc đời khiến Huấn ngày càng nhận ra, những điều tuyệt vời trên thế giới thật sự quá ít. Trong quá trình làm người, làm cha nhiều thử thách, thỉnh thoảng lại phát hiện sâu thẳm trong trái tim vẫn còn nơi để gửi gắm, không phải hoàn toàn mất đi lòng tin. Điều này phải cảm ơn mẹ.

Bài học trưởng thành

Tình yêu của mẹ ấm áp thâm trầm, luôn lặng lẽ đi vào từng điều nhỏ nhặt trong cuộc sống. Dù là sự chăm sóc chu đáo từng chút một khi con bị bệnh, hay sự cẩn thận dự phòng khi con đã khỏe, đều thể hiện trái tim yêu thương. Chính tình yêu ấy đã bảo vệ sức khỏe và tâm hồn cho con, khiến con ghi nhớ cả đời và luôn mang lòng cảm ân.

Danh ngôn cuộc sống

Làm việc tốt không chỉ với người thân.

Fuller

CHỈ CẦN 7 NGÀY ẤM ẤP

Đài năm trước, Nguyên làm việc ở một công ty cung cấp hệ thống sưởi ấm, hàng ngày phụ trách đi thu phí. Ở thành phố nhỏ phương Bắc này, tới mùa đông nếu nhà không được sưởi ấm thì gần như không khí cũng đóng băng.

Mùa đông năm ấy tới rất sớm, dường như mới chỉ qua giữa thu mà đã tới mùa đông rồi. Chiều hôm đó, hàng người xếp hàng đóng phí dài dằng dặc. Có một người đàn ông, cứ tới lượt mình là lại đứng sang một bên, dường như đang hối hận, rồi lại xếp xuống cuối hàng. Đợi một lát tới lượt mình ông lại đứng ra ngoài rồi lại quay xuống cuối hàng. Ông muốn nói gì đó nhưng cứ mãi không nói nên lời. Trước khi hết giờ làm, chỉ còn lại mỗi mình ông. Nguyên hỏi: “Bác tới đóng phí phải không?”. Người đàn ông đó nói: “Vâng, đóng phí”. Giọng nói rất lớn, rất đột ngột, tốc độ rất nhanh, dường như tập trung toàn bộ dũng khí và sức lực của cả buổi chiều vậy.

Nguyên hỏi địa chỉ của ông, ông vội xua tay: “Không vội, không vội, xin hỏi chút, có thể đóng tiền của 8 ngày không?”.

Nguyên khựng người, nghĩ bụng, chỉ đóng phí của 8 ngày, đùa gì vậy?

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Ông vội giải thích: “Tôi biết vậy không đúng quy định, tôi biết phí nên đóng đủ 4 tháng. Nhưng tôi chỉ muốn đóng 8 ngày. Anh xem có thể phá lệ, chỉ cung cấp cho nhà tôi 8 ngày tôi không?”

Người đàn ông ấy có vẻ hơn năm mươi tuổi, trên gương mặt rất nhiều nếp nhăn, bao gồm cả khoe miệng. Những lời ấy dường như được thốt ra từ những nếp nhăn ấy, mỗi chữ đều chất chứa đầy gió sương, già nua.

“Nhưng tại sao ạ?”, Nguyễn không hiểu.

“Là thế này”, người đàn ông kia nói, “Tôi và bà nhà tôi đều đã nghỉ làm ở nhà, còn phải cho con trai học đại học, không có nhiều tiền. Thật ra không đóng phí cũng được, quen rồi, cũng không thấy lạnh lắm. Nhưng năm nay muốn đóng 8 ngày, từ 29 tháng Chạp tới mùng 7 tháng Giêng...”

“Nhưng cả mùa đông đã vượt qua rồi, mấy ngày này sao lại cần sưởi ấm chứ? Vì đón Tết sao?”, Nguyễn hỏi.

“Không không”, người kia nói, “Tôi và bà nhà tôi có Tết hay không cũng như nhau. Mấy hôm đó muốn sưởi ấm vì con trai tôi về. Nó học đại học ở thành phố lớn... năm ba rồi, hai năm không về nhà... Tôi cũng không biết nó bận cái gì, bận đi làm thêm hay bận học hành. Nhưng Tết năm nay nó về... Nó viết thư nói vậy, muốn về nhà... 7 ngày. Còn dẫn cả bạn gái về... Bạn gái nó người thành phố, tôi thấy ảnh rồi, rất xinh đẹp”, người đàn ông chậm rãi nói, lòng mày nhướng lên.

“Con trai bác muốn về 7 ngày nên bác muốn mở hệ thống sưởi 8 ngày, ý bác là vậy sao?”, Nguyễn hỏi.

“Đúng đúng!”, người đàn ông kia xoa tay, có chút ngại ngùng.

“Nó về nhà 7 ngày, tôi định đóng 8 ngày phí. Nhà lạnh lắm, phải tăng nhiệt trước một ngày, nếu không nó mới về chịu không nổi... Tôi tính tối, tính 1 xu mỗi mét vuông một ngày, giá đấy phải không! Năm nay mỗi ngày 1 xu một mét vuông, nhà tôi 58 mét vuông, một ngày là 5 đồng 8 xu, 8 ngày là 46 đồng 4 xu... Không sai đâu”. Người đàn ông lấy ra một tệp tiền đấy tới trước mặt Nguyên: “Tôi đếm rồi, anh đếm lại đi”.

Nguyên nhìn người đàn ông đó, ông ấy cười, rồi có vẻ ngượng ngùng. Về mặt ấy rất tự ti, vì con trai, vì phí sưởi ấm 8 ngày.

Khi ấy Nguyên rất muốn nhận số tiền 46 đồng 4 xu này, rất muốn. Nhưng anh không thể nhận. Vì không chỉ Nguyên, ngay cả công ty cũng chưa từng gặp chuyện này.

Nên Nguyên khó xử nói với ông, phải xin cấp trên đã, vì trước kia chưa có tiền lệ này, anh không quyết định được.

“Cảm ơn cậu”. Người đàn ông kia nói, “Cậu nhất định phải giúp tôi với nhé... Tôi và bà nhà tôi thì không sao, cái chính là tôi không muốn con trai biết mấy mùa đông qua nhà không có sưởi ấm...”

Nguyên đứng dậy, đi vào phòng làm việc. Nguyên không nhìn lại người đàn ông đó, anh không dám nhìn.

Cuối cùng công ty vừa không nhận tiền của người đàn ông kia, cũng không cung cấp 8 ngày sưởi ấm cho gia đình ông. Nguyên nhân thì có nhiều, đơn giản có, phức tạp có, do kỹ thuật, do nhân công, vân vân... Nói chung rất nhiều nguyên nhân, mùa đông năm đó, bao gồm cả những ngày Tết, Nguyên nghĩ chắc nhà ông lạnh như hổ băng.

Sau đó Nguyên nghĩ, thật ra như vậy cũng rất tốt. Khi con trai ông dẫn bạn gái từ thành phố về, khi cậu ấy phát hiện cả mùa đông bố mẹ

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

mình đều sống trong ngôi nhà lạnh như hố băng, có lẽ sau đó cậu sẽ trao cho bố mẹ mình sự ấm áp gấp nhiều lần bây giờ!

Bài học trưởng thành

Phí sưởi ấm mỗi mét vuông 1 xu có lẽ với chúng ta không phải nhiều, nhưng với một gia đình nghèo khó thì vẫn là quá sức. Trong mùa đông, ngôi nhà lạnh như hố băng, không hề có chút ấm áp nào. Nhưng người cha trong câu chuyện luôn lo lắng cho con trai học đại học xa, tình yêu của ông với con trai nóng bỏng như mặt trời. Bản thân chịu đựng cái giá lạnh cả mùa đông, nhưng không muốn con trai chịu lạnh cho dù chỉ 7 ngày. Ông coi trọng con trai hơn chính bản thân mình, còn người con trai thì thế nào? Điều này không khỏi khiến chúng ta suy ngẫm, người con trai hai năm liền không về nhà, khi về phát hiện bố mẹ lại trong sự giá lạnh bao lâu nay, cậu ấy sẽ phản ứng thế nào? Liệu có cảm nhận được sự vất vả của bố mẹ, cho đem tới nhiều sự ấm áp hơn cho họ không?

Danh ngôn cuộc sống

Không điều gì vĩ đại hơn người mẹ.

Whitman

MỘT CON CÒ

Một ngày tuyết rơi của tuổi thơ, cả nhà Hoàng bị cái đói quấy nhiễu, khắp nhà không tìm được cái gì ăn. Hoàng và mẹ cùng em trai còn quần tã chỉ có nguyện vọng lớn nhất là đợi cha về. Cha của em ra bờ hồ đào củ năng rồi. Tuy mọi người biết, tuyết rơi lớn thế này, trời lại lạnh như vậy, chắc bờ hồ bị đóng băng rồi, nhưng vẫn mong ngóng. Khi ấy, thứ duy nhất có thể giảm cơn đói đó là sự chờ đợi và hi vọng.

Sau buổi trưa, bóng dáng của cha mới xuất hiện trong ánh mắt mong chờ của cả nhà. Cha vào nhà với trận gió lạnh, hai tay ôm trong lòng một con chim. Cha nói, đây là con cò sắp bị rét công trong tuyết, ông một tay là bắt được nó.

Cha để con cò dưới đất, toàn thân nó run rẩy, đứng cũng không vững. Hoàng cúi xuống vuốt ve lông của nó, nó không sợ, đến sức để sợ hãi nó cũng không còn nữa rồi. Ánh mắt nó long lanh nước, giống như có nước mắt, khiến người ta thương hại. Trong thời tiết lạnh giá thế này, con cò thật là đáng thương.

Hoàng cảm nhận được cơn đói ập tới, ngẩng kên hỏi cha: “Cha có đào được củ năng không ạ? Con đói quá”.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Người cha ánh mắt bất lực: “Đất bị đông cứng, rắn lắm, không đào nổi!”, nói rồi cha nhìn mẹ: “Làm thịt con cò này đi, con nó đói quá rồi”.

“Không, không được giết nó, nó đáng thương lắm!”, Hoàng nói lớn.

Cha nói: “Chúng ta không có gì ăn. Không phải con đói sao?”

“Con không đói, không đói chút nào, cha đừng giết nó”, Hoàng vội vàng giải thích.

“Nó cũng sắp đói chết rồi, chúng ta không có gì cho nó ăn, cuối cùng cũng sẽ chết thôi”, cha nói.

“Không, con nuôi nó, nó sẽ không chết”, Hoàng bảo vệ con cò, vạch mỏ nó ra, đổ một chút nước vào. Con cò động động cái cổ dài, nuốt một cách tham lam.

Thấy Hoàng như vậy, mẹ nói: “Thôi con, nước không nuôi được nó đâu. Chúng ta không giết nó nữa”.

Hoàng đặt con cò vào một cái giỏ cũ, bên trong lót ít cỏ khô. Hoàng muốn đợi sáng mai, khi cò có thể đi tìm thức ăn, đem nó thả ra hồ.

Đó là đêm khó chịu nhất, hai ngày không ăn gì khiến da dày đau quặn, rồi nóng như lửa đốt, sau đó là tê dại, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trong mơ màng, Hoàng cảm giác như mẹ không chỉ tới bên giường một lần, đưa tay sờ trán mình, rồi thở dài.

Trời vừa sáng, mẹ đã lay Hoàng dậy: “Mau dậy con ơi, con cò chết rồi, nó bị chết đói”.

Hoàng không kịp mặc quần áo chạy ngay tới chỗ cái giỏ, con cò chết thật rồi, cái cổ nằm ngọ sang một bên.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Mẹ đun nước nóng, vật lông rồi mỡ cò, rửa sạch. Trong dạ dày con cò đáng thương, ngoài mấy viên sỏi ra thì chẳng có gì. Chắc nó cũng đã đói mấy ngày rồi.

Nhiều năm sau, Hoàng vẫn không quên được con cò ấy, là nó đã cứu cả gia đình cậu. Sáng hôm sau tuyết ngừng rơi, trời bắt đầu ấm lên. Ngày thứ ba, cha tới bờ hồ đào được một ít củ năng.

Sau đó Hoàng trưởng thành, mẹ cũng đã già. Năm ấy bà bị bệnh nặng, trước lúc qua đời gọi Hoàng tới bên, nói: “Con nhớ con cò ngày tuyết rơi năm ấy không? Là mẹ đã hại chết nó, tội của mẹ quá nặng...”. Hoàng lúc này mới biết sự thật: người mẹ đến kiến cũng không nỡ giết, không nhẫn tâm để con chịu đói, tự tay giết một con cò! Mấy chục năm nay, trái tim bà vì thế mà âm thầm chịu đựng biết bao sự giày vò!

Bài học trưởng thành

Người mẹ từ xưa tới nay luôn hiền hậu lại tự tay giết chết một con cò, lẽ nào nói bà rất tàn nhẫn sao? Một bên là tính mạng người nhà, một bên là tính mạng của con cò, người mẹ bị kẹp giữa trong lòng mang sự áy náy, đau đớn! Để con yên tâm ăn thịt, thậm chí bà đã che giấu sự thật mấy chục năm, lặng lẽ chịu đựng sự giày vò, sự lương thiện này thật khiến cho chúng ta cảm động!

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Địa chỉ: Số 9 - Ngõ 26 - Phố Hoàng Cầu - Q. Đống Đa - TP. Hà Nội

VPGD: Số 347 Đội Cấn - Q. Ba Đình - TP. Hà Nội

ĐT: 024. 66860751 - 024. 66860752

Email: nxbdantri@gmail.com - Website: nxbdantri.com.vn

NHẬT KÝ TRƯỞNG THÀNH CỦA ĐỨA TRÈ NGOAN

Cha mẹ không phải người đẩy lối của tôi

Chịu trách nhiệm xuất bản

BÙI THỊ HƯƠNG

Chịu trách nhiệm nội dung

LÊ QUANG KHÔI

Biên tập: Vũ Thị Thu Ngân

Trình bày bìa: Phan Đạo

Sửa bản in: Hoàng Quỳnh

Chế bản: Trí Thái

Liên kết xuất bản

CÔNG TY TNHH VĂN HÓA MINH TÂN - NHÀ SÁCH MINH THẮNG

Địa chỉ: 808 Đường Láng - Đống Đa - Hà Nội

Điện thoại: 0243 999 7777 - 091 226 9229

Website: www.nhasachminhthang.vn

facebook.com/nhasachminhthang808duonglang/

ISBN: 978-604-314-999-9

In 5.000 cuốn khổ 14.5 x 20.5cm.

Tại Công ty TNHH Văn hóa Minh Tân - Nhà sách Minh Thắng.

Địa chỉ: Bãi Kè - Tổ 1 - P. Bồ Đề - Q. Long Biên - Hà Nội.

Số xác nhận ĐKXB số: 1149-2021/CXBIPH/12-33/DT, ngày 6/4/2021.

Quyết định xuất bản số: 595/QĐXB/NXBĐT, ngày 6/4/2021.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2021.

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan

Dành cho trẻ 6 - 12 tuổi

Nhật ký trưởng thành của đứa trẻ ngoan là bộ sách 10 cuốn, gồm những câu chuyện thú vị, sinh động, dễ đọc dễ hiểu trong đời sống, mang đến cho trẻ cách nhìn và tư duy đa diện về: học tập, sự tự tin, lòng trung thực, lòng biết ơn,... từ đó bồi dưỡng nên những đức tính tốt đẹp, tiếp thu năng lượng tích cực. Ngôn từ trong sách ấm áp, gần gũi, hình ảnh tươi sáng phù hợp với lứa tuổi từ 6-12 tuổi, góp phần vun đắp trí tuệ và cảm xúc cho trẻ, biến những lý lẽ thành niềm tin.

Mong rằng bộ sách này sẽ là người bạn tốt giúp trẻ không ngừng tự nâng cao năng lực, từng bước tiến tới thành công!

